

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

Demirel: «Topraksız köylülere Hazine
arazisi verilecek» dedi.

Hazret-i Süleymanın hazineleri!

Sınıfının birincisiydi Aysel...

Aysel çok çalışkan bir öğrenciydi. Liseyi birincilikle bitirdi. Şimdi Üniversiteye giriş imtihanlarına hazırlanıyor, geceleri geç vakitlere kadar çalışıyordu...

Devamlı uykusuzluktan Aysel yorgun düşmüştü... ve giriş imtihanlarının yapıldığı gün Aysel vaktinde uyanamadı...

Annesi onu zorla kaldırdı. Aysel süratle hazırlandı ve bir otobüse atladı...

Bugün aksilikler Aysel'in peşini bırakmıyordu. İşte şimdi de trafik tıkanmış, otobüs yerinde mihlanmıştı.

Nihayet Üniversitenin önüne vardı. Merdivenleri koşar adımlarla çıkıp nefes nefese kapıya geldiği zaman...

...artık çok geç olduğunu, imtihanın başlamış bulunduğunu ve bir devre beklemek icap ettiğini öğrendiği zaman ümitsizliği sonsuzdu.

Gecikmeyiniz...

15 MİLYON liralık 1967 ikramiye plânının ikinci çekilişi için son para yatırma tarihi 6 Ekimdir.

Gecikmeyiniz... tasarruflarınızı İş Bankasına yatırmanın şimdi tam zamanıdır.

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir.

(Yeni Ajans : 6405 — 141)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 39 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 20 Eylül 1967

Sonbahara Selâm !

İSTANBUL'UN baharı üstüne çok şiir yazılmıştır, ama sonbaharı değil ilkbaharı üstüne... Oysa ilkbaharı çok kısadır İstanbul'un... Nasıl geldiğini ve nasıl geçtiğini bilemezsiniz. Hani bazı komşu kızları vardır, göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir süre içinde gelişir, genç kızlıktan kadınlığa dönüşüverir:

— Aaaaa, daha dün küçücük bir kızdı, koskoca kadın olmuş! diye şaşarsınız.

İstanbul'un öyledir ilkbaharı... Soğuk havalar daha ılımadan ısınır, güneş ısıtmadan yakmaya başlar, ağaçların çiçeklenmesiyle yeşermesi bir olur. Bir yandan kış, bir yandan yaz, ilkbaharı yiyip bitirirler. Ağzına aldığı lokmanın tadını damağında duymadan yutan insana dönersiniz.

Buna rağmen İstanbul'un ilkbaharı üstüne ne şiirler yazılmıştır, en güzellerinden biri Yahya Kemal'in:

İstanbul'un öyledir baharı;
Bir aşk oluverdi aşinalık,
Aylarca hayâl içinde kaldık...

diye dizilenen şiiridir. Oktay Rifat'ın da İstanbul'un baharına özlemi vardır:

Her dakikasını ayrı hatırlarım
Erenköy'de geçen zamanımın
Rüyama girer bir arada
İstanbul, bahar ve Türkân'ım.

Başına «ilk» kelimesini koymasalar da, mısraların gelişinden bellidir ki bu ozanlar «ilkbahar»ı kastediyorlar. İnsan, sonbahar'da âşık olur mu hiç! Sonbahar ayrılık mevsimidir. Hazan'a hüznün yaraşır. Hangi ozan sonbahar'da aşkı düşünmüş? O sembolik Ahmet Hâşim bile sonbaharda sevgilisini çağırırken bir tuhaf oluyor:

Bir taraf bahçe, bir tarafta dere,
Gel uzan sevgilim benimle yere;
Suyu yâkuta döndüren bu hazân
Bizi gark ediyor düşüncelere...

Hâşim'in bu dörtlüğü bir gerçeği yansıtır: İlkbahar aşk mevsimidir, sonbahar düşünce mevsimi... İlkbaharın, o nasıl gelip nasıl geçtiğini bilemediğimiz baharın sarhoş ettiği vücutlar, yaz boyunca güneşin kızgınlığında pişer durur... Ve sonra bir denge zamanıdır başlar... Bizi düşüncelere «gark eyler» hazan.

Evet; İstanbul'un, uzun, güzel, düşündürücü sonbaharı böyledir. Boğaz, sonbaharda bir başka

güzel olur. Pastırma yaz'ı derler bu güzel günlere... Ne üşür insan, ne terler. Hafif bir rüzgârla okşanır yüzü... Ağaçların yaprakları sararınaya başlar. O zaman yeşilden sarıya, turuncudan kahverenginin tonlarına ve kırmızının koyusuna kadar nice sonbahar yaprağını ağaçların dallarında izlersiniz. Görünmez bir usta ressam, fırçasını yavaş yavaş tabiata deydirmeye başlamıştır. İstanbul sırtlarında beliren yeni renkleri Boğaz'ın sularında yankılanır. Mavisî de yeşili de koyulaşır dalgacıkların... Artık pek seyrilmiş ahşap evlerin sonbahar renkleriyle bir uyuşması vardır ki, İstanbul'un eski güzelliğinden bugüne vurmuş son yankılardır. Eski köşelerde ahşap evleri saran ağaçlar, hele yaprakları sarardığında, ağaçla ağacın kucaklaşması gibi bir tablo yaratırlar; seyrine doyum olmaz bu manzaranın.

Ve camiler daha kurşunleşir,

insanların yüzleri yazın yanıklığından kurtulup sonbaharın solgunluğuna dönüşür. Saatin tik-takları, otomobillerin motorları,

gemilerin uskurları, daha bir sessizlik içinde yankılanır. Sarayburnu'ndan kalkan bulutlar Kandilli sırtlarına konar, Beylerbeyi korularından Bebek sırtlarına kadar yer yer çam ağaçları iddialı sürdürürler zehir yeşilini...

İlkbahar aşk mevsimidir, ama ölüm mevsimidir aynı zamanda...

Sonbaharda yok böyle bir korku.

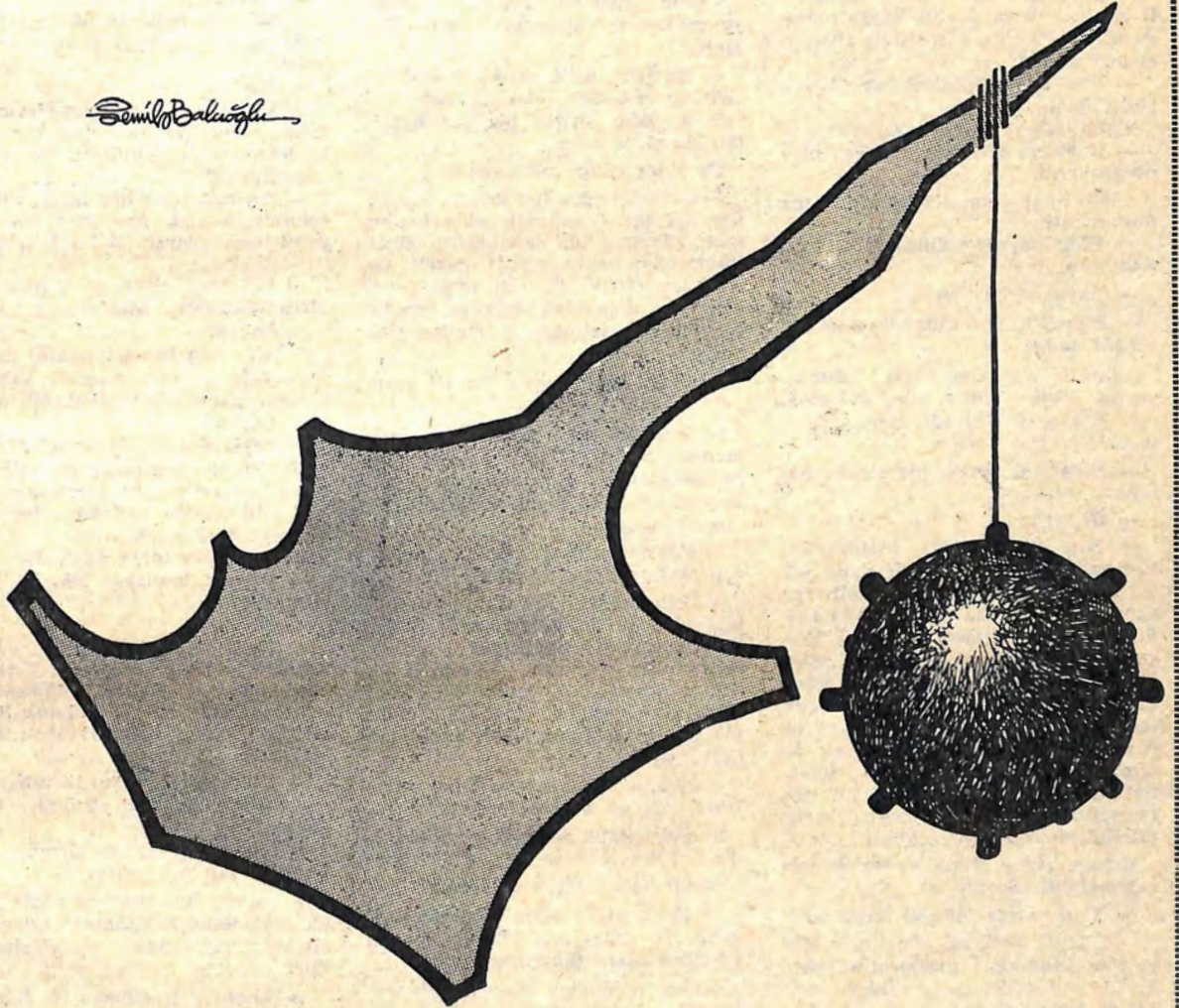
İlkbaharı atlatmış olan ihtiyarlar yazı geçirip sonbahara vardıklarında kendi mevsimlerini bulurlar. Dengeli bir havanın, düşünceli bir güneşin içinde yavaş yürüyüşlerine çıkarlar.

İstanbul'un uzundur sonbaharı... Sanki tabiat düşünmüş, düşünmüş de, sonbaharı İstanbul için yaratmıştır. Şairler, üstüne güzel şiirler döktürmeseler de İstanbullular severler sonbaharı...

Selâm sana sonbahar!

AKBABA

Seniye Balıoğlu

YAZISIZ

AKBABA

Önümüzdeki hafta:

İLÂVELİ

Yaza Veda Sayısı

Gelecek Sayımızı Bekleyiniz

BEN eskiden Vatan gazetesinde çalışır, fıkralar yazardım. O zamanlar gazetenin yazı işleri müdürü, rahmetli Melih Yener'di. O vakitler gazeteler, bugünkü gibi bir gün önceden basılmazdı. Gazetenin hazırlanıp başlıya verilmesi, sabaha doğru saat üçte, dörtte olurdu. O yüzden gazetenin hazırlanmasına da ancak akşam üstü saat beşten sonra başlanırdı.

Biz, Melih Yener'le akşam üstleri, karşılıklı geçip birer kahve içmeyi, beş on dakika sohbet dalmayı da âdet haline getirmiştik.

Bir gün gene böyle yârenlik ederken, Melih Yener'in oda kapısı açıldı. İçeriye, otuz, otuz beş yaşlarında, çepçevre sakallı, başında yeşil sarık bulunan bir adam girdi. Kendine güvenir, hattâ biraz da azametli bir hali vardı. Melih Yener masada oturduğu için, esrarengiz ziyaretçi ona dönüp:

— Yazı İşleri Müdürü bey siz misiniz? dedi.

Melih, büyük bir nezaketle: — Buyurun efendim, ben'im, diye cevap verdi.

Adam aynı azametle konuşmasına devam etti:

— Efendim, ben illüzyonist Dabi Şamistra...

— Buyurun bay Dabi...

— Efendim, sizi rahatsız etmemin sebebi şudur...

Adam, gayet rahat türkçe konuşuyordu. Melih Yener ona, oturması için kanapeyi gösterdi. Genç adam, teşekkür edip, anlattı:

— Efendim, sizden bir ricada bulunacağım.

— Buyurun...

— Ben Hindistan'da, Malezya'da, Endonezya'da, Filipinlerde uzun yıllar bulundum. Oradan Finlândia'ya geçip beş sene kadar da orada kaldım. Illüzyonizmde geniş bir ihtisas yaptım. Nihayet doğduğum şehir olan sevgili İstanbul'a döndüm. Şimdi buradaki sahnelerden birinde gösteriler yapmak ve İstanbul'luya en şaşırtıcı hünerlerimi göstermek istiyorum. Ancak benim adım, İstanbul'lular için yabancısıdır. Beni pek tanımazlar. O itibarla gazetenizin de-lâletini rica etmeye geldim.

Benim kadar Melih Yener de meraklanmıştı. Sordu:

— Yani gazete mi sizi tanıttacak?

— Elbette değil mi efendim?... Gazeteler istedikleri insanı diledikleri ölçüde yükseltirler, diledikleri ölçüde de batırabilirler. Onun için ben sizden dostça bir yardım rica ediyorum.

Melih Yener gülümsedi:

— İyi ama, sizinle bir dostluğum yok ki benim...

— Bundan sonra olur inşallah, dedi adam.

Durum anlaşılmıştı. Adam, gazete-reklâmını yaptırmak istiyordu. Melih:

— En iyisi, dedi, siz bir resminizi çektirin. Hünerlerinizi de yazıp sıralayın. Bize getirin, biz gazeteye ilân olarak koyarız...

Bu sefer adam gülümsedi:

— Onu düşünmedim değil... Fakat, ilân işi biraz masraflı olur benim için... Ayrıca, bir sanatkarın ilânla tanıtılması başka şeydir, gazete tarafından lânsede edilmesi başka şeydir. Ben, doğrudan doğruya gazete-nizin benim elinden tutmasını rica ediyorum.

— Peki, nasıl yapsın bu işi gazete?

— Efendim. Yazarlarımızdan biri, benimle bir röportaj yapabilir. Sonra resimlerimle birlikte bunu yayınlarsınız, mesele kalmaz.

Melih, adamın niyetini anlamıştı:

— Bir gazeteci, her önüne gelenle röportaj yapamaz ki, dedi.

— Elbette öyledir ama beyfendi, ben rastgele bir insan değilim ki... Şöhretim menleket hudutlarının dışında çok yaygındır. Almanya'da, Güney Amerika'da, Japonya'da, beni tanımayan yoktur. Halbuki benim tek arzum İstanbul'lular tarafından tanınmaktır.

— Sizi, o adlarını saydığınız memleketlerde ne olarak tanırlar?

— Çok büyük ve ünlü bir illüzyonist olarak tanırlar...

Melih Yener biraz düşündü:

— Peki, nedir sizin hünerleriniz? dedi. Ne yaparsınız ki, biz de sizi İstanbul'lulara tanıtalım?...

Adam, kendinden emin, cevap verdi:

— Tabii çok şaşırtıcı şeyler yaparım. Bir kere, bir fotr şapkanın içinden tam 3000 tane güvercin çıkartı-

Dabi Şamistra

Adnan Veli

rim. Bir bastonun içinden de yedi sekiz bin tane ipek mendil çıkartırım.

Melih gülümsedi:

— Başka?...

— Salonda bulunan bütün seyircilerin saatlerini, aynı anda durdurabilirim.

— Başka?...

— Ağzımdan çıkardığım alevle, bir maşrapanın içindeki suyu, bir dakika içinde kaynatabilirim.

— Başka?...

— Seyircilerden her hangi birinin cebinde, o anda kaç para bulunduğunu kesin olarak söyleyebilirim.

— Başka?...

— Elli tane cigarayı ağzıma alıp, bir anda hepsini ateşleyerek içerim.

— Başka?...

— Bir anda beş tane canlı kurbağayı yutup, sonra bunları pantolonumun paçasından çıkarabilirim.

— Başka?...

— Seyircilerden herhangi biri silâhla benim üzerime ateş ettiği vakit, göğsüme çarpan mermileri, leblebi gibi yerden toplayıp, ateş eden kimseye geri verebilirim...

Melih Yener biraz düşündü:

— Demek bunların hepsini yapıyorsunuz? dedi.

— Evet...

— Saydıklarınız, belki enteresan numaralardır. Ama benim fazla ilgimi çekmedi. Yalnız, tabanca meselesine biraz zihnim takıldı. Seyircilerin size ateş ettikleri tabanca, hakiki mermili tabanca mıdır?

— Tabii hakiki mermili tabanca...

— Mermiler sizin yüzünüze falan gelirse?...

— Gözüme de gelse, girmez... Cildime çarpıp yere düşer...

— Bu numara enteresan işte... Peki, seyircinin kullanacağı tabancayı siz mi veriyorsunuz, o seyircinin eline?...

— Hayır... Her hangi bir tabanca olabilir...

— Yani oyuncak tabanca değil de, hakiki tabanca, öyle mi?

— Yüzde yüz, hakiki tabanca...

— Demek, hakiki tabanca mermisi size işlemez, öyle mi?

— Katiyen işlemez efendim.

— Üzerinize, çelik yelek filân mı giyiyorsunuz?

— Hayır, sadece bir gömlekle, tabancanın karşısında duruyorum...

Melih Yener biraz düşündü. Sonra, yazı masasının sağ tarafındaki çekneyi çekip bir tabanca çıkardı. Şarjörü yerleştirdi. Mermilerden birini de namluya sürüp:

— İsterseniz, bu tabanca tecrübesini surada bir defa yapalım, dedi.

Adam gülümsedi:

— Burada olmaz tabii, dedi. Sahnede, halk önünde yapılması lâzım bu numaranın.

— Sahne ile burasının farkı nedir? Siz nasılsa, çelik yelek kullanmıyormuşsunuz, üstelik hakiki mermi ile ateş edilmesini istiyormuşsunuz. O halde?...

Adam tekrar:

— Hayır, imkânı yok burada olmaz, dedi.

O zaman Melih diklendi:

— Hayır kardeşim, dedi. Ben bu tecrübeyi burada yapmak istiyorum. Siz şöyle duvar tarafına geçin bakalım...

Adam, tekrar işi yılışıkığa döktü:

— Hayır beyfendi, dedi. Burada öyle şey yapılmaz...

Melih de üsteliyordu boyuna:

— Niye yapılmasın canım... Bal gibi yapılır...

— Yok katiyen olmaz...

— Olur olur... Haydi geçin duvar tarafına...

Melih'in işi sıkı tuttuğunu görünce, adamı bir telâştır aldı:

— Aman beyfendi, dedi. Rica ederim, sakın böyle bir şaka yapmayın...

Melih sinirlenmişti:

— Şaka değil ki kardeşim, dedi. Mademki mermi işlemiyormuş size, neden çekiniyorsunuz?...

Adam, Melih'in sesindeki kesinliği farkedince, korkuya düştü:

— Çok rica ederim, dedi. Parmagınız da tetikte... Şakası olmaz bu işin...

— Şaka yapmıyorum dedim ya... İki üç mermi atacağım göğsünüze, sonra da röportajınızı yapacağız...

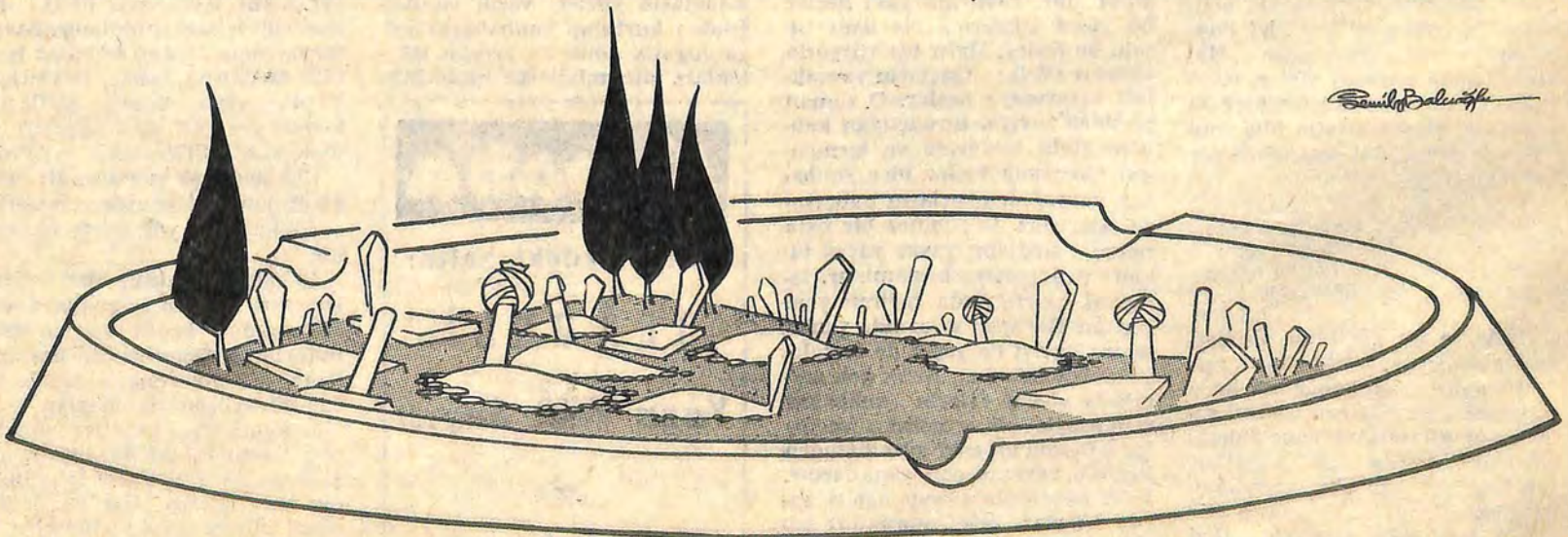
Adam, büyümüş gözlerle:

— Allah aşkına yapmayın, dedi. Hem namluyu, ne olur, öbür tarafa çevirin... Bir kaza olmasın...

— Olmaz olmaz, dedi Melih... İsterseniz, oturduğunuz yerde ateş edeyim?

Melih'in elindeki tabancanın, kendi suratına doğru çevrildiğini, parmağın da tetikte bulunduğunu görünce, ünlü illüzyonist Dabi Şamistra ellerini havaya kaldırdı:

— Sigaradan her 105 saniyede bir kişi ölüyor. —

Herkes keyfine buyruk

Necdet Rüştü EFE

Bu, bir Atalar sözü... Dilde yer etmiş çabuk:
«Başa aldırılmaz kuyruk... Herkes keyfine buyruk!»
Sokakta çoluk çocuk, yan baksan, çakar yumruk...
Ananın ismi: Cadı... Babanın adı: Moruk!...

Başa aldırılmaz kuyruk..
Herkes keyfine buyruk!

Zevk olmaz bundan öte: Liberte var, liberte...
Kim tatmıştır âlemde hürriyeti bu kerte?...
Vurmalı mülâyime... Boyun eğmeli serte...
«Sağ», «Sol» diye çatışır bir alay sütünbozuk...

Başa aldırılmaz kuyruk..
Herkes keyfine buyruk!

Susamış eceline, bıçak almış eline...
Dokunmaya gelmiyor itlerin bamteline...
Hürriyet var... Sözüni dolamış da diline,
Rastgelene çatıyor yolda bir sürü kopuk!...

Başa aldırılmaz kuyruk..
Herkes keyfine buyruk!

Kızlar —mini çağında— gençlerin kucağında:
Eteği kalçasında... Sigara dudağında...
Her akşam cünbüş yapar birinin yatağında...
Kimse ağız açamaz... Sık sık düşürür çocuk...

Başa aldırılmaz kuyruk..
Herkes keyfine buyruk!

Oğlan masaya geçer... Âlâ mezeler seçer:
Dedesinin yanında, kiloyla rakı içer!...
Baba, kahrından ölür... Ana, genç yaşta göçer...
İt, afyon da kullanır: Evde tüttürür çubuk!...

Başa aldırılmaz kuyruk..
Herkes keyfine buyruk!

Ya sokak terbiyesi?... Dinleyiniz şu sesi:
Bir nâra uyandırır, gece vakti, herkesi...
Kim bu?... Yumurta ökçe, meyhaneler efesi...
Polis koşar ardından... Bekçi atar üçbuçuk!...

Başa aldırılmaz kuyruk..
Herkes keyfine buyruk!

Ne çare —bu devirde— ahval böyle şehirde...
Ya köyde?... Parmak ısır, bir mahalleye gir de:
Bir genç... Kan dâvasıyla, sen hasmını çevir de,
Vur bıçağı, revâ mı, kan aksın oluk oluk?...

Başa aldırılmaz kuyruk..
Herkes keyfine buyruk!

Ya siyaset, siyaset?... Uluslarla kıyas et:
Gelmış Doğulu çoban, gösteriyor kıyaset!...
Her söze çekilir set... İhtiras, kavga, haset...
Helva olmak istiyor, tez günde, ekşi koruk!...

Başa aldırılmaz kuyruk..
Herkes keyfine buyruk!

Aileye gelince... Artık eleme ince:
Geç yaşlı kocaları... Gönül ver gence, dince!...
Evli haspalar diyor: «Ben birini sevince,
«Kaygusuzca yaşarım iki horoz, bir tavuk!...»

Başa aldırılmaz kuyruk..
Herkes keyfine buyruk!

Derler: «Sıkılma pazar, elbet mideyi bozar!»
Erkek, sokakta sızar... Kadın, yatakta azar...
Gören aklını bozar... Artık değmesin nazar,
Maşallah, kırk bir buçuk... Takalım mavi boncuk...

Başa aldırılmaz kuyruk..
Herkes keyfine buyruk!

— Yapmayın, yalvarıyorum size, dedi.

Melih, daha kesin bir sesle:
— Üçe kadar sayacağım, sonra a-
teş edeceğim, dedi.
— Allahınızı severseniz yapmayın..
— Biiir... İkiiii..
O zaman adam, kendini birdenbi-
re yere, Melih'in ayaklarından dibine
attı:

— Abicim ayaklarımı öpeyim yap-
ma, dedi. Kulun kurbanın olayım.
Ben sana yalan söyledim. Kanıma
girme, gençliğime acı benim...

Ben, oturduğum yerde kahkaha-
dan çatlayacak gibi oluyordum. A-
damın o halini görünce Melih de
gülmeye başladı. Sonra tabancasını
çekmeceye koyup adama döndü:

— Haydi bakalım, çek arabamı
sahtekâr, dedi. Bize de mi lülü?...

Adamın, canını kurtarıktan son-
ra, odadan çıkıp merdivenleri üçer
beşer atlayarak kaçışını, aradan
bunca yıl geçtiği halde, hâlâ unuta-
mıyorum...

Şimdiki zamanda, bir takım poli-
tika düzenbazının «Biz şunu yapar-
ız, biz bunu ederiz, biz memleketi
kalkındırmak için mucizeler yaratı-
rız. Halkı çabucak refaha ve mut-
luluğa kavuştururuz» dediklerini
duydukça hep büyük illüzyonist Da-
bi Şamistra'nın hikâyesini hatırla-
rım. Bugünün politika düzenbazla-
rına, değil tabancanın ucunu, şöyle
hatırlı bir tokadın gölgesini göstere-
cek olsanız:

— Abicim, vallahi ben yapmadım.
Ayağımı öpeyim beni bağışla, diye
yerlerde yuvarlanmaya başlayacak-
lardır. Hem vallahi, hem billâhi, bu
sözümde zerre kadar mübalâğa yok-
tur.

Adnan VELİ

Yiyip içtiğimizizin üçte biri
mikroplu. — Gazeteler —

— Ölümlerden ölüm beğen!..

Beyinler sulanınca...

«Nevyork'ta öğrencilerin hesap
işlemlerini, bir elektronik beyin
çözüyor»

«Amerika'daki elektronik be-
yin, Fransa'daki kalb hastalıklarına
birkaç dakika içinde teşhis
koyup, ilaç salık veriyor.»

«Münih trafiğini bir elektronik
beyin idare ediyor.»

Allah razı olsun şu elektronik
beyinlerden. Onlar da imdadımı-
za yetişmeseydi halimiz nice o-
lurdu? Problemleri elektronik be-
yinler çözüyor, hastaya şifa ola-
cak ilâci elektronik beyinler ve-
riyor, trafiği elektronik beyinler
idare ediyor. İnsan beynine gelin-
ce: Günümüzde o sadece birbiri-
mizin kuyusunu kazmamıza yeti-
yor!

Soldan sağa, sağdan sola

«Stokholm karıştı» diye yazı-
yor gazeteler.

Sebebi de, trafiğin soldan sa-
ğa alınması...

Stokholm trafiği, C.H.P.'ye ne
kadar da benziyormuş meğer.
Malûm, Paşamızın partisi de bir
karışık karışmıştı, hâlâ kendine
gelemiyor!

Sebebi de saği bırakıp, ortanın
soluna kayması!...

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ö Ğ Ü N M E !

Atatürk'ün üç kelimelik bir nasihati vardır: Öğün, çalış, güven!

Bu vecizede, A, B, C, bütün vitaminleri toplamış bir komprime gibi, bir milleti yaşatacak bütün hayat cevherlerini toplamış bulursunuz.

Toprağın altı ve üstü, yapıcı, yaratıcı, başarılı bir millet olduğumuzu ispat ediyor. Buna inanarak kendimize güvenmek...

Asrın, milletlerarası zorlu bir yarış olduğunu bilecek o hızla, o imanla, o istekle çalışmak...

Ve kılıçla, kalemle, çekiçle yarattığımız tarih dolusu eserlerimize gurur ile bakarak, dünümüzle, bugünümüzle ve yarınımızla öğünmek!

Hayır!

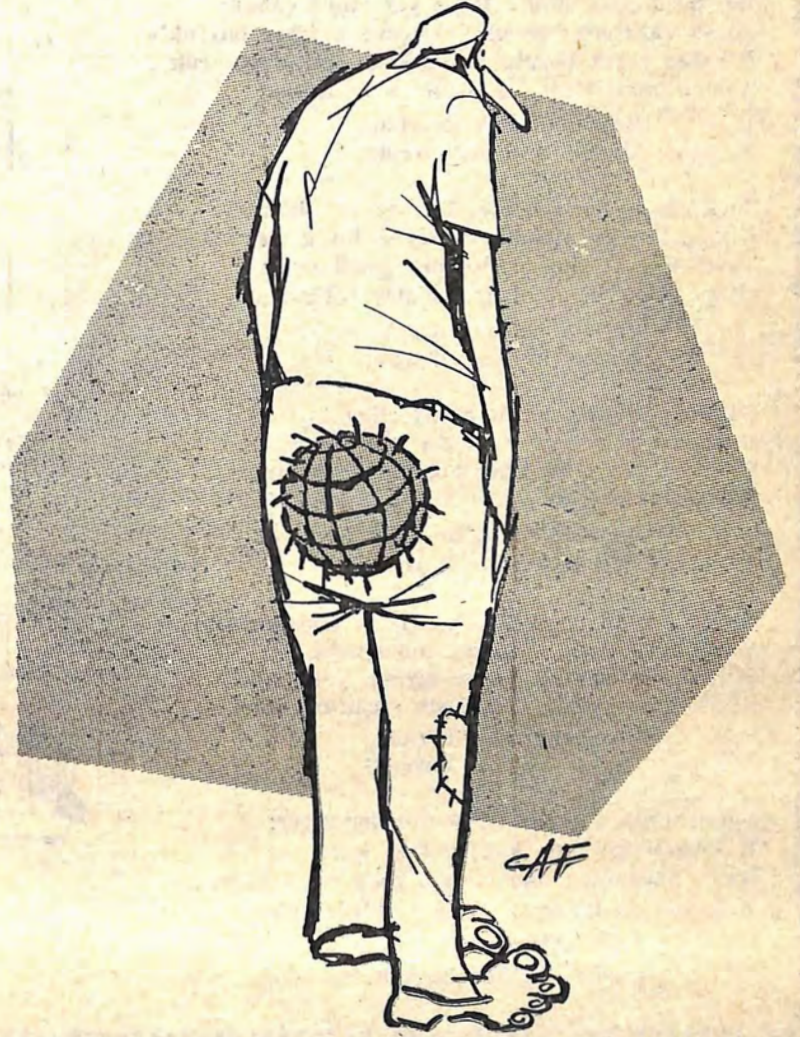
Biz, bu üç kelimelik atasözüne can veren kelimeyi, (çalış!) emrini unutmuş, tembel bir (güven) le (öğün) üp duruyoruz!

Tören meydanlarının Ağustos böceklerine gönderdiğimiz bütün o alkışlar, çalışan insanların nasırlı avuçlarından değil, tembel itimat ile aptal gururun kırılması ellerinden geliyor!

O alkışlar, biraz sonra, İstanbul'un on bin ve memleketin yüzbin kahvehanesinde ya zar sallayacak, ya altmış altı oynayacaktır!

Öğünmek, güvenmek... Bu, yalnız çalışanların hakkıdır.

Yusuf Ziya ORTAÇ
7 Kasım 1944

Fakirin dünyası!

K A V G A

IDEAL kavgaları mahkemelere düşmeğe başladı. Niçin?

Bu sualin karşısında el pençe divan duracak suçlu, bu su, o değildir!

Din ve dünya işleri birbirinden ayrıldı, insanları ahret korkusuyla dizginleyen iç bağlar gevşedi.

Harf inkılâbı, altı yüz yıllık kültür ve sanat mâzisinin önüne bir duvar çekti.

Ve harb sonu dünyasında doğan yeni dinler, nihayet bizim fikir ve edebiyat sınırlarımızdan içeri de sızmağa başladı.

İşte, aradığımız suçluyu yakalatacak ip uçları bunlardır.

Size soruyorum: İster sağ, ister sol olsun, düşman duygulara ve düşüncelere karşı göz yummak, kulak tıkamak ve otuz iki dişimizin sedef anahtarıyla ağızımızı kilitlemekten başka tedbir aldığımızı söyleyebilir misiniz?

Bizim fikir ve sanat hayatı-

mızı gözden geçirenler şunu göreceklere: Her ideal, müminlerini daima bir mecmua'nın bayrağı altında topluyor. Misal mi istiyorsunuz: İşte Servet-i Fünun bayrağını taşıyan üdeba-yı cedide... İşte İttihad'ın bayrağı altında savaşan ilk lâikler... İşte Türk Yurdu'nun bayrağı altında yola çıkan Turancılar... Ve işte Aydınlık mecmuasının bayrağı altında enternasyonalî çağran ilk ağızlar!...

Geçen büyük harbin ortalarında, Ziya Gökalp, bu bayrağı İttihad ve Terakkinin merkezine dikmişti: Yeni mecmua, memleketin beynini ve kalbini fetheden tek mecmua idi.

Kemalizm, dekoratif bir tören edebiyatı halinde kaldıkça, bu sağlam sollu kavgalar, mahkeme salonlarından caddelere taşan genç dinleyicileri sürüp gidecektir.

Yusuf Ziya ORTAÇ

4 Mayıs 1944

Yazılı!

DENİZ HARB OKULUNDA...

Bu haftaki Ankara Mektubu'na, Heybeliada Mektubu demeli. Akba-ba gözüyle size bir kılıç kuşanma ve donanmaya uğurlanma törenini anlatacağım... Böyle «taze» konuları seviyorum... Hem biraz değişiklik olsun!...

GEMİLERDE TALİM VAR

Üç gölge denizaltı, beş harb gemisi akıntılı suların üstüne oturmuştu sabahdan, Heybeliada'nın, tepesi çamlı, eteği kel, «heybelerinin» önünde. Arkalarında, Büyükkada'nın özel iskeleleri uzanıyordu, denizi işgal altında tutan evlerinin iskeleleri. Deniz, hayat örneği, bir taraftan bir tarafa göç ediyordu...

Büyücek bir motor, harb ünitelerinin arasından hatırlı bir kavis çizerek Heybeli iskelesine yanaştı. Arkasındaki Jandarma botu, kocca denizde kendine mütevazı bir yer seçti, çelik heyulaların gölgesinde! Devlet Reisi törene katılmak için adaya ayak basmıştı; Hükümet Başkanıyla, Genel Kurmay Başkanıyla, Kabinenin yarısından fazlasıyla beraber. İlk defa bir Cumhurbaşkanı böyle bir törene katılıyordu...

EN MEŞHUR HEYBELİLİ

Az önce, yaşlı, ufak tefek bir adam, yanında ince'den eşi, Heybeli'nin defne dalı kabartmalı, asfalt kenarında, üç katlı bir evinden çıktı ve Deniz Harb Okulunun spor sahasında, şeref tribünündeki yerini aldı. En meşhur Heybelili, İsmet İnönü'yü bu. Bir gök gürültüsü koptu. Alkış tutuyordu halk ona. Kimsecikler alınmasın, kimsecikler burulmasın (neden bunu söylediğimi ben biliyorum), bu cins törenlerde kendisine çok coşku gösterilir ve ondan sonra seçimi kaybetmiş diye, aynı coşkuyla, alkışlayan eller, aynı eller, rakiplerine oy atar.

Halk tribünleri doldurmuştu. Mütevazı, sıcak, Dior modasıyla ilgisiz, vatana en çok «oğul» yetiştiren cinsten bir halk. En çok analarla nişanlılar içime dokundu. Tabii saçlarıyla, tabii yüzleriyle, «temiz giyimleriyle», akıtmağa utandıkları gözlerini dolduran yaşlarla analar... Uy Akbabam, gerçek bir duygu görünce dayanamıyorum, düşmanım da olsa!...

Sonra da, dal dal nişanlılar, donanmaya uğurlanacak teğmenlerin bir sıkım belli, koyu bakışlı, terbiye icabı sevinçlerini hafif bir gülümseme ile ifade eden nişanlıları... Uf Akbabam, gene dayanamıyorum!...

ER KİŞİ İŞİ

İş, er kişi işiydi. Onun için hatun kişiler, Mevhibe İnönü de olsa isimleri, Nazmiye Demirel de olsa, ikinci sıradaydılar.

Devlet Baba, kendi usulünce ve

Türk - Arap dostluğu!

üslûbunca, benim Beko'ya dediğim gibi:

«Yediğinizi yedirdim, bıyığınızı birtirdim, hadi denize» diyordu evlâtlarına. Ve şu gencecik çocuklar, Anadolu'nun dört bucağından gelmiş, bu ocakta kaynaşmışlardı beraber, kar gibi sevinçlerle sevinçli, kar gibi inançlarla inançlı. Nendense Karaca-oğlan geldi hatırıma:

«Bir tarla isterim kimse geçmedik,»
«Lâlesi sümbülü gülü geçmedik...»

İyi oluyor «örselenmemişlik»...

Ağlamıyayım diye burnumu sıkıyordum. Bunu ismini söyleyemiyeceğim, büyük bir komutan'dan öğrendim. Deneyin, yumuşakken, katı görünmek için yarıyor!... Ve çocuklar, şeref tribünü'nün karşısında yer aldılar. Önlerinde uzun bir masa vardı, bir tepe kılıç, bir tepe diplomayla yüklü... Daha kiminin omuzları daracaktı. Daha kiminin göğüs kafesi incekti. Daha kiminin yüzü çocukluktan çıkmamıştı. Ahmet'ler, Mehmet'ler, Hasan'lar, sınıfsız, hayatlarının yalın günlerinden birini yaşıyorlardı. Belki ilerde, bu Ahmet'ler, Mehmet'ler, Hasan'lar, şu

şeref tribünü'nde kurulurlardı. Belki daracık omuzlu, başka Ahmet, Mehmet, Hasan'lara diplomalarını verirdiler. Nutuklar söylerlerdi. Ama ben onları, bugünkü halleriyle tercih ediyordum, «büyük adam» olarak değil...

Her bir büyük, çocuklara diploma dağıttı. Her bir büyük, on kişiye...

Çocuklar her birine iki selâm çıkardılar... Yalnız İsmet İnönü'yü, yerine gidinceye kadar selâm vaziyetinde kaldılar. Dedim ya, ey gürbüz gençten rakipleri, burulmayın... İnönü hep sevgi gösterileri arasında seçimi kaybeder!... Burada başka bir şey de vardı. Komşularıydı İnönü. En yaşlı askeri personeldendi İnönü. Sonra artık «tarih oldu» İnönü!...

Gene milletin olgunluğuna verin: Herkesten fazla onore etmek ve fakat seçmemek!... (Daha iyisini mi seçiyorlar?... O başka, bambaşka bir problem!...)

Tural Paşa da diploma verenlerin arasındaydı, sert... Sen hiç hayatta yumuşamaz mısın a Tural Paşam?... Halk, Sunay'ın hep sapkalı oturmasına rıkkatlandı: «Nezledir yazık» diye... Yooo... Ben derim ki, nezle-

den falan değil, sivil hayata yeni atıldı da ondan, başındakini hâlâ general kasketi sanmıştır...

Bırakalım «büyükleri»...

... Ve bir avuç genç daha, lekesiz, hayata açıldı pupa yelken... Ve 195 inci zincir halkası, denize atıldı, geleneksel, mektebin 195 yılın sembolü...

Gece düşmüştü. Devlet Reisini getiren motor, Devlet Reisini götürmüştü, gene harb ünitelerinin arasında sultanî bir kavis çizerek, jandarma botunun refakatinde. Denizaltıları, harb gemilerini, çadır çadır ışıklar donatıyordu. İstanbul uzakta, hani bi yol kardeşâne parlıyordu o akşam!

Yalnız olmayan koca şehirde, Hasan'lar, Ahmet'ler, Mehmet'ler, ya allelerine, ya nişanlılarına dönmüşlerdi. Yalnız olan Ahmet'ler, Mehmet'ler, Hasan'lar, grup grup eğlence yerlerine gitmişlerdi, bir de aralarında hayata açılışlarını kutlamak için...

Yanımda bir ses:

— «Şahaneydi Nimet abla» dedi... Beko'nun sesiydi bu, ve özetlemişti töreni...

— «Şahaneydi, di mi Nimet ablaaa?»...

Şahaneydi, şahaneydi Beko. Zaten genç olmak, ümit dolu olmak şahanedir. Sen de birkaç sene sonra, oğlum Ahmet'le kılıç kuşanacaksın böyle... Ama törene gelmiyeceğim, fazla hüngürdemek için...

ŞUNDAN BUNDAN!

«İleri fikirli» dostlarım var politika. Şirin şirin konuşurlar aralarında ve birbirlerinin mayasını kabartırlar: «Emperyalizm... Dejenere emperyalizm» diye...

Her «emperyalizm» kelimesinde, imparatorlaşırlar fiyakadan!

İçten anları da vardır, silâhsız anları da vardır. Kendi kendilerine yakın anları da vardır. O anda fikir bütünlüklerinde sevimli çatlaklar belirir, kılıflarını baştan aşağıya parçalayan, çürümüş bir çarşafcağı parçalar gibi!...

Geçen gün bunlardan biri hayıflanıyordu derin derin:

— «Bu gidişle, kızımı İngiltere'ye tahsile göndermek bir rüya kalcak...»

Vah, vah, vah!...

Bütün derdine katılırım amma, şu meşhur İngiltere, o meşhur «dejenere emperyalizmin» öbeği, göbeği, beşiği, merkezi değil miydi dostlar? Yoksam ben mi yanıyordum?...

— «Efendim, tetkik etsin, görülm, yakından gözlesin, çürüklüğünü takdir etsin...»

Kulp bu olacaktır... Kahrolası kulp, biz seni takip takıştırmasın bütün boş testilere, şu «dejenere emperyalistlerden» öğrendik zaten!...

Nimet ARZIK

SLHA

Doğu

Kalkanması!

Büyük kan dâvası

Muzafer İZGÜ

BABAMA, babasının, ona da onun babasının babasının babasının anlattığına göre, bizim Keko sülâlesiyle aramızdaki kan dâvası şöyle başlamış:

Bilmiyorum artık, kaç göbek öte dedemin dedesinin dedesinin dedesinin dedesi kahveden evine dönerken işeyivermiş Keko'ların duvarına... Allah şahit ya, hiç mi hiçbir kasdı yokmuş büyük dedemizin. Cümle köy ahalisi de bilirlermiş ki, dedem sidik zoruymuş. Ama, gel de bunu Keko sülâlesinin dedesinin dedesinin dedesinin dedesine anlat!

— Ula Hıdır, ne işisen bizim duvara?

— He gardaş Bayram, çoh bi şıkışmışam...

— Bulamadın mı başka bi yer işiyecek?

— Bulamadım!

— Demek bulamadın he?

— Yahu Bayram gardaş, ne var bunda böyle kel horuzlar gibi ötüp duracak?

— Ula, kel senin bubandır anladın mı?

— Ula, ölmüş bubama söğisen he?

— Ula sen benim şerefimi sidikli-nen iki paralık edecen de, ben senin bubana söğmiyecem he?

— Bah Bayram, şurda gonşuluğumuz vua, akrabalımız vua, hakkımız hukukumuz vua, birbirimizden bulmıyık. Yerden toplanıp da, geri torbasına dıkılacak bişi olsa, toplar giderim sidikimi amma, oldu bi kere...

— Ben onu saa yaladırım ula, yaladırım da, gene de pis Hıdır'ın sidiğiyen kirletmem anlı şanlı şerefimizi!

Dedemin dedesinin dedesinin dedesinin tepesi atmış, gitmiş yakasından tutmuş Keko'ların dedelerinin dedelerinin dedesinin dedesinin:

— Ula kime yaladacan? demiş.

— Ula vallah saa!

— Hadi yalat da görem?

— Ben yaladacan zamanı bilirem.

Bu olay, az zamanda bizim anlı şanlı sülâlemiz Teko'larla, öteki tarafın namı şanlı sülâlesi Keko'lar arasında duyulmuş...

İşte ondan sonra başlamış bu iki sülâle birbirine diş bilemeğe. Keko'lardan biri, Teko'lardan birine rastlamaya gösün, hemen başlarmış tehlide:

— Ula vallah yaladacağız!

Teko sülâlesi bu, anı var, şanı var, kahr mı hiç lâfın altında?

— Yaladın da bi görek ula, diye postalarını korlarmış.

«Ula vallah yaladacağız», «Yaladın da görek ula» derken derken, günün birinde her nasılsa Keko'lardan altı kişi, köy yolunda pusu kurarak, çok büyük dedemizi bu pusuya düşürmüşler...

Altı silâhlının arasında, dedemi alıp bir tarlanın içine götürmüşler. Keko'ların en büyüğü Kırbıyık Bayram, tarlanın ortasına bir çukur kazmış, çağırmış beş kişi oğul ve torunlarını:

— İşeyin ula şu yalağa, demiş.

En sonra da kendi, en büyük iş-tahıyla çukuru taşınca dek doldurmuş. Başlamışlar bizim çok büyük anlı şanlı dedemiz Hıdır Ağa-yı, tüfek dipçikleriyle bu çukurun

başına sürüklemeye... Dedemiz:

— Ula ben bunu bi yalarsam, bin ki bizim sülâle de o zaman Keko'ların ganını yalar, demiş.

— Hele sen bi yala hele!

— Bah Bayram, Kırbıyık Bayram, günah benden gediyo... İki sülâle arasına çoh bi büyük gan dâvası gatiyon, sonam sürer gider yıllar yılı...

— Hadi hadi, fazla konuşdun!

Ne yapsın anlı şanlı dedemiz, gerçi eğilmiş, yalar gibi yapmış, yalamamış amma, o saniyede iki paralık oluvermiş, o koca, o ulu, o anlı, o şanlı Teko sülâlesinin şerefi...

Dedem gelmiş eve, toplamış oğlanlarını, torunlarını, akrabalarını, iki gözü iki çeşme:

— Ula vallah yaladılar, getdi bizim Teko'ların bin yıllık şanı şerefi, demiş.

Sülâlemizin ulu ataları, titremişler, şakramışlar, sinirlerinden yerlerinde duramaz olup hopur hopur hoptamışlar... Başlamışlar aralarında kavgaya:

— Ben öldürecem!

— Yook, ben öldürecem, bu sülâlenin şerefi benden sorulur.

— Ula vallah benden sorulur!

Çok büyük dedem girmiş araya, çıkarmış cebinden eski bir metelik, atmış yazıları turaları, ön jüri, arka jüri, son jüri, final minal derken, Abdo isminde sülâlemizin çok bi kabadayı, çok bi gözüpek babayigitinde kalmış. Dedem:

— Tamam Abdo, demiş, hadi get öldür gel!

Abdo:

— Hele bi garnımı doyuram da, demiş.

Bazlamayla yoğurdunu yedikten sonra, euzu besmelesini çekmiş, koymuş toplusunu cebine, gitmiş, Kırbıyık Bayram'ı abdest alırken tam poposunun üzerinden altı kurşunla yere sermiş.

Kırbıyık Bayram, canını vermezden önce, toplamış Keko sülâlesini başına:

— İntikamımı almazsanız mezerde dingil dingil dingildirim, demiş.

Keko'lu kahramanlar:

— Sen heç bi dingil dingil dedeme Bayram baba, demişler, rahat uyu gara toprağında, biz senin intikamını iki misli alırlık! Bire iki!...

Ve almışlar da... Aradan üç gün geçmemiş, bizim sülâlenin kahraman evlâtlarından biri çeşmenin başında, biri de köy meydanındaki ke-nefin başında can vermişler...

— Bire iki ha! demiş bizim Teko'lu büyükler. Ula onlar bire iki alırlarsa, biz de bire dört alırlık!

Aradan bir ay geçmemiş, bizim Teko'lar namı şanlı Keko'ların sekiz kahraman evlâdına öteki dünyanın pasaportunu vizesiz mizesiz vermişler...

Ondan sonra iş iyiden iyiye açık artırmaya dökmüş...

— Ula vallah bire sekiz!...

— Ula vallah bire onaltı!...

— Ula vallah bire otuziki!...

Derken, iki taraftan da erkek namına bir şey kalmamış köyde... Yeni doğanlar da daha kundaktalar-mış. Büyük analarımız, intikamları bir an evvel alınsın diye, öyle bir emziriyor, öyle bir besliyorlarmış ki bu yumurcakları...

«Uyusunda büyüsin ninni, «Teko'ları öldürsün ninni!»

«Uyusun da büyüsin ninni, Keko'ların duvarına işesin ninni!»

Bizim sülâlenin yumurcağı, önünü tutup da işemeğe başladığı ilk günü, gitmiş Keko'ların duvarına işemiş, gelmiş. Keko'ların yumurcağı göz mü yumacak bu büyük hakarete? Paytak adımlarla gelmiş, o da bizim Teko'ların duvarına işemiş... Keko'nun yumurcağı işemiş, Teko'nun yumurcağı işemiş... Öyle olmuş ki duvarlar, nereye baksanız bir intikam sidiği... İkisi de sülâlelerinin tek erkekleri oldukları için, soy kuruması korkusuyla, bir türlü silâha sarılamayıp, başka yerlerine sarılıyorlarmış...

Nihayet bu iki oğlan da evlenmişler... Teko'ların oğlanlarının üç oğlu, Keko'ların oğlanlarının da üç oğlu olduktan sonra anlamışlar ki intikam saati geldi çatı. Ve bir ramazan günü, teravih namazından dönerken, bizim dedemiz deh etmiş yine sidiği bunların duvarına...

Aksi şeytan, tam o sırada Keko'ların dedesi de Teko'ların duvarına işiyor-muş. Nasıl olmuş bilinmez, ikisi de aynı anda çekmişler silâhlarını. Bizim dede onların onların dedesi de bizim duvarın dibinde bir elleri şeylerinde, kıvrılmış kalmışlar...

Bilmem kaç yıldır uyuyup duran kan dâvası, bir anda alevlenivermiş yine... Bu taraf o tarafı temizlemiş, o taraf bu tarafı temizlemiş, son kalan Keko'lu da dağa çıkmış, bir daha dönmemiş...

Kalmış mı yine iki taraf erkeksiz? Çok şükür buna ninemizin biri bir çare bulmuş... Bilmem nereden peydahladığı oğlan çocuğu dünyaya gelince, bizimkiler bayram etmişler:

— Ula şincik analarını ağılattık iş-de!...

O taraf durur mu, hemen iki kızını birden vermiş o tarafın ninesi, köyün imamına:

— Ha gözünü sevmişem imam efendi, çifte çifte oğlan çıkar! demiş.

Ama ne yazık ki. imamdaki iş yokmuş. Bir düzine kız çocuğu yaptıktan sonra bir gece yarısı nedense ölüvermiş yatağında...

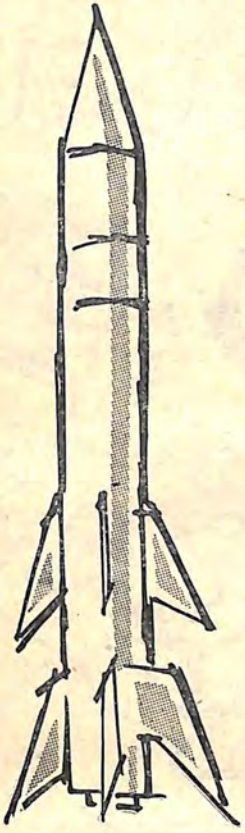
İyi ki de ölmüş. yoksa Teko'larla Keko'lar arasındaki bu büyük kan dâvası, sürüp gidecekmiş yıllar yılı...

32 mahkûm İmralı'dan izne çıktı. — Gazeteler —

Yazısız

Muzafer İZGÜ

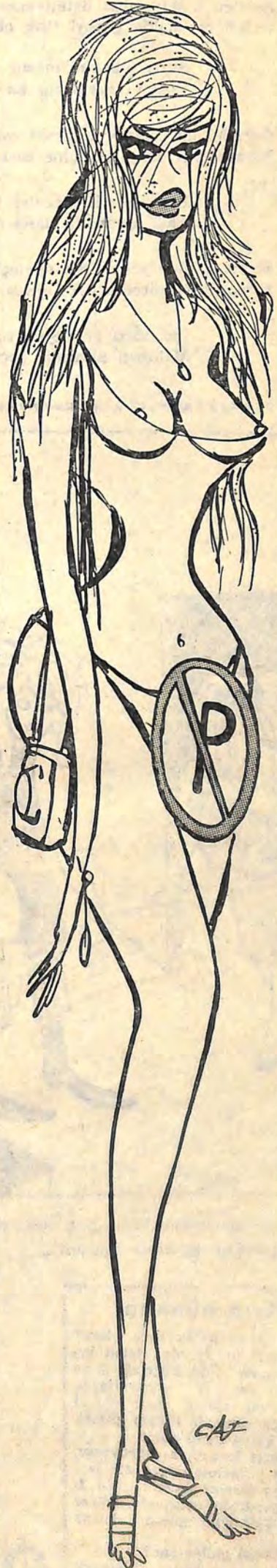
FÜZE

ÇÖP

ASTRONOT!

Park yapılmaz!

PAZARTESİ

Geleneksel yanılma

Gönen'in geleneksel «Şeftali Bayramı» nda, pathcan birinci seçilmiş.

İşin içine seçim girdi mi, bu terslikler her zaman olur nedense...

Yoğurt bayramında armut seçilir; kiraz bayramında domates seçilir; üzüm bayramında kabak seçilir. Tıpkı politikadaki gibi... Ama bu kadarı da olacak elbet. Zira malûn, bu bayramların diğer adı da «Festival». Şeftali festivali, üzüm festivali, yoğurt festivali... Şeftali bayramında patlıcanın birinci seçilmesine gelince: Seçim festivali efendim, seçim festivali!

SALI

Tıbbî araştırma

«1400 baraj mütehasısı İstanbul'da toplanıyor.» Suyu olmayan İstanbul'da baraj mütehasıslarının ne işi var demeyin.

Adamlar da onu merak etmişler ya. Üç tarafı su ile çevrili bulunan İstanbul'da, susuz nasıl yaşayabildiğimizi görmek için valizini kapam mütehasısı, soluğu burada alıyor!

ÇARSAMBA

Bizim yaşadığımız yerde

Son günlerde gazetelerimizin önemli haberlerinden bir kaç: «Esrar bulamayan serseri turistlerden biri çıldırdı.» «L.S.D. için Avustralya'lı kız çıldırdı!» «Sıcağa dayanamayan bir beatnik çıldırdı!»

Serseri, esrarkeş, kirli pash diye günahına girmiş zavallıların. Belki para tutamıyorlar, belki uslu duramıyorlar, belki temiz pak olamıyorlar ama, çıldırılacak yerin neresi olduğunu nasıl da biliyorlar!

PERŞEMBE

Karada aslan, deryada korsan

Yurda dönen Bölükbaşı, ilk demecini verdi: «Cenge girecek kadar dincim!»

Söylemenin gereği var mı? Üstad bildik bileli kendini cenge girecek kadar dinc hissetti mi, sefere çıkar. Bu defa da öyle olmadı mı? Cenge hazır her kahrman gibi pılısını pirtısını topladı, arabasına atladı, bir manga M.P.'liyi de önüne kattı, cephe buradayken o, kapağı Almanya'ya attı. Savaşmak için değil tabii, sadece dolaşmak için...

CUMA

Gelir - gider...

«Dünyanın en ünlü transatlantiklerinden milyonerler gemisi Canberra İstanbul'a geldi.»

Oh, oh!... Bir vatandaş olarak haberi okurken nasıl da seviniyor insan. Turizme bel bağladığınız şu günlerde, böyle bir geminin yurdumuza gelmesi, gerçekten önemli. Neyse, okumaya devam edelim:

«Canberra'nın milyonerleri, mehtabı seyretti.»

Güzel İstanbul'umuzun mehtabı da seyredilir doğrusu. Bakın turist, bir bunun için tâ nerelerden kalkıp geliyor! Yaşasın turizm! Ve satırların sonuna gelelim:

«Canberra'nın milyonerleri, mehtabı bırakmadan gittii!»

Eh, turizm bilânçosuna işleyelim bakalım: Dünyanın en büyük transatlantığı geldi, bütün ümitlerimiz gitti!

CUMARTESİ

Çok şükür

«Deprem, deprem, deprem!...»

Şükür deprem bitti.

Bu sefer kulaklarımızı sağır eden başka sesler duyuldu:

«Zeytinyağlar karışık, sular mikropu, tereyağlar hileli!»

Şükür bu dalga da geçti gitti.

Şimdi politikacıların beynimizde güm güm öten sesleri duyuluyor. Kolay mı, partilerimiz seçim hazırlıklarına girdi!

PAZAR

Ammaaa!...

Futbol sezonuna girilmesiyle olayların gelişmesi bir oldu! Gazetelerin spor sayfaları, zabıta haberleriyle doldu. Taraflar birbirine giriyor, futbolcunun kafasına top yerine taşlar, şişeler iniyor, stad arenaya dönüyor! Kendine yabancı özentisi apaş isimleri takan, cephanesini hazırlayan maça koşuyor. Şimdilik ikinci ligdeki savaşı izliyoruz. Bakalım birinci ligde neler olacak. Malûm, taraftarın ateşlisi çok. Beşiktaş'ın Amigo'ları, Samsunspor'un Lazigo'ları, İskenderunspor'un Palmigo'ları... Hasretini duyduğumuz da galiba seyircinin efendi olanı!

Olumsuz...

Sevilen kadınlardan üstün yaratık olmaz,
Gelini taşımakla güveyi fitık olmaz.

Sıfırı tüketeni mâzur görürüz ama,
Vuslata erenlerin kaşları çatık olmaz.

Geçmiş kurcalama, kırarsın eskileri;
Müminlerin artığı mümine «artık» olmaz.

Bize müsrif diyenler biraz insafı olsun;
Ekşi ayrandan daha aşağı katık olmaz.

Usandık biteviye verilen demeçlerden,
Biraz da iş görelim her zaman nutuk olmaz.

İpe, sapa gelmeyen tutumlardan yerinme;
Malûm-u âlinizdir saçmada mantık olmaz.

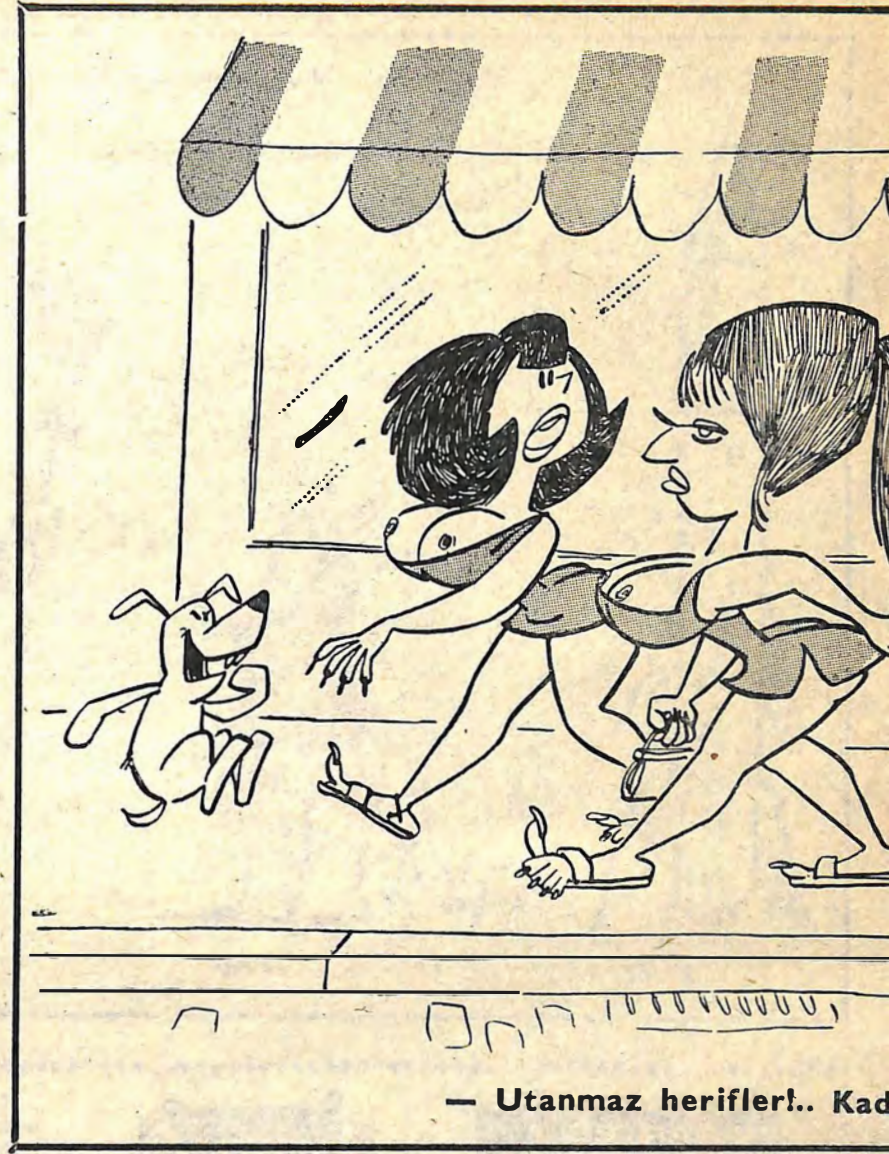
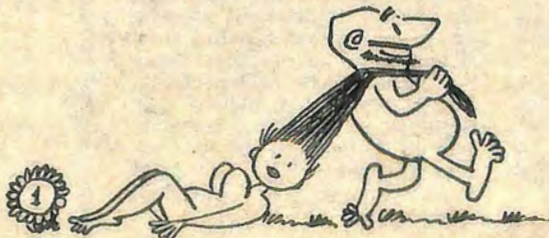
— Ne kıızıyorsun karıcığım, eteklerin bu sene dizin üstüne
çıktığımı bilmiyor musun?!

Ayip olmasın

Yeni yazarın ilk defa olarak
bir piyesi oynuyordu. Salon he-
men hemen boştu. Eser ağırdı ve
aktörler isteksiz oynuyorlardı.
Buna cam sıkılan yazar birinci
perdenin sonunda kalkıp gitmek
istedi, karısı mâni oldu:

— Şeref locasında oturuyoruz,
bırakıp gitmemiz doğru olmaz...
Bunun üzerine yazar oturdu. İ-
kinci perdenin ortasında tekrar
ayağa kalktığını gören karısı
sordu:

— Nereye gidiyorsun?...
Yazar boş salonu göstererek
cevap verdi:
— Gişeye gidip, oturduğumuz
yerin parasını ödeyeceğim!...

— Utanmaz herifler!.. Kad

Ne yapabilir

Kadıncağız çok güzeldi. Fakat
çok çirkin, çok ihtiyar bir adam-
la evlenmişti.

Bir gün sokakta beraber gidi-
yorlardı. Bir dükkânın vitrini ö-
nünde durarak ahabplarını se-
lâmladılar. Karı koca geçtikten
sonra iki aile dostu aralarında
şöyle konuştular:

— Ne güzel kadın!
— Evet, harikulâde!
— Nasıl oturuyor o adamla!...
O herife nasıl dayanıyor?...
— Pekâlâ oturuyor. Adam bi-
raz ihtiyar ama, çok zengin. Ka-
rısının bir dediğini iki ettirmiyor.
Apartman, otomobil, villâ, mü-
cevher, para bol. Daha ne yap-
abilir?...
— Kadıncağızı dul bırakabilir!

Çiçekler..

- ★ Aşkın gözü kördür, evlilik ona
- ★ Evlenmek, vazifelerini artırma
- ★ Aşk, kadın için bütün bir manâ
- ★ Akıllı olmak yetmez, akı yerin
- ★ Sanki hayatta, tabiatla, tarihte
- ★ Seder dururuz.
- ★ Aşk da ölüm gibi insanlar ara-
- ★ Bir muharririn eserine iki şey
- ★ Bir kadın için en iyi arkadaşı,
- ★ Kadınlar, kendilerini en iyi gi-
- ★ ederler.
- ★ Eğer kadın kumanda ediyorsa,
- ★ Uyurken gelen servete inanma,
- ★ Saadet, randevusuna geç gelen
- ★ Dünyada iki türlü kadın vardı
- ★ Aşk mantara benzer... Zehirli
- ★ anlarız.
- ★ Erkek bir kadını sevince, ilânı
- ★ ettirir.

saygı diye bir şey vardır!

Dikenler...

kiyetli bir ameliyat yapar.
rını yarıya indirmek demektir.
kek için ise, bir mısradan ibarettir.
unmalı.
armuş gibi her şeyde ahlâktan bah-
tliği temin eder.
erir: Patron ve alacağı para!...
nayan diğer bir kadındır.
eğil, en çok soyan terziyi tercih

kumanda ediyor demektir.

er gibidir.
n çıkanlar, baştan çıkaranlar!
madığını iş isten geçtikten sonra
, kadın bir erkeği sevince ilân aşk

Sürpriz!..

Genç kadın, içeri giren yaşlı kadının boynuna atıldı:

— Ooo, anneciğim!... Böyle telgraf çekmeden, mektup yazmadan gelişine çok memnun oldum.

— Ne yapayım kızım... Bir ke- re de şu kocan olacak adamın yüzünü göreyim dedim. Malûm ya, geleceğimi haber alınca sıvı- şıyor!...

Hata !

Eski mahkûm yeni gelene sor- du:

— Neden hapse düştün?...
— Otomobili yavaş sürdüğüm için!
— Canım, şunu «Hızlı sürdü- ğüm için» desene...
— Yok yahu, hızlı sürmedim de polis arkamdan yetişti!...

... Olumlu

Öyle bir çağdayız ki, seçim zamanlarında,
«Yurt kalkınması» için tam bir ittifak olur.

Bakanların turistik çabaları çoğalır,
Adakları toplansa hep aynı plâk olur.

«İmtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz»,
Bu yağı oylar için çekici bir (fak) olur.

Büyük hisse almalı, büyük mevki sahibi,
Dar gelirli memurun payı da ufak olur.

Adem-i iktidarla iktidar çatışması,
Liderler arasında daimî nifak olur.

Bilemeyiz zifirî karanlığın sonunda
Söken şafak ne biçim, ne renkte şafak olur...

Salâhattin KUTLU

— Çok utangaç çocuk... Konuşurken hep önüne bakıyor!

Pişkinlik

Sofraya oturunca önüne sade- ce peynir konan koca:

— Başka yemek yok mu? dedi.
Karısı pişkin bir tavırla cevap verdi:

— Et yanıyordu. Söndürmek i- çin çorbayı üstüne döktüm!...

İş

Genç kız iş arıyordu. Direktör:
— Sizi seve seve sekreter ola- rak alırım ama bugünlerde işler çok durgun, dedi.

Kız kırtarak:
— Olsun, dedi, siz beni sekre- ter olarak alın yine. İş meselesi- ne gelince, ziyânı yok beklerim.

EĞER on yaşlarında küçük bir çocuk çıkıp da, yalan yanlış haberlerle ortalığı birbirine katmasaydı Tanrının yardımı, özel sektörün yatırımı, hükümetin gayreti, muhalefetin iyi niyeti ile memleket güllük gülistanlık olurdu ama, ah o velet yok mu?... Hiç kimsenin yapamayacağı kötülüğü, tek başına yaptı millete!

Sabah karanlığında koltuğunun altındaki gazeteleri satmak için:

— Kömür sıkıntısını yazıyoor! diye bağırarak vatandaş telâşa düşürmeseydi, sorarım size; bugün memleket pahalılık mı olurdu? Yolsuzluk mu olurdu? Kaçakçılık, vurgunculuk mu olurdu? Piyasayı karışık yağlar mı doldururdu?

Şimdi içinizden:

— «Suçlu kim olursa olsun, size ne birader?» diyenleriniz çıkacaktır belki. Haklısınız. Ama hilebazlık ve madrabazlık olaylarına el koyan ilgililerin, suçu yüklemek için nasıl olsa bir küçük adam bulacaklarını düşündük de, bu millî dâvada haydi bizim de birazcık yardımımız dokunsun dedik.

Evet. Küçük çocuğun bağırsı, ilk önce, geciken sabah namazını kılma-ya hazırlanan kömürcü Murtaza'yı yerinden hoplattı. Abdesti, duayı yarıda kesip, oğlanın sesine kulak kabarttı. Yanlış duymamıştı demek.

Paraya kıyıp bir gazete aldı. Aradı taradı, mangal kömürü ile ilgili bir haber bulamadı. Kok kömürü stokunun azaldığından, satışın 750 kilo üzerinden yapılacağını yazıyordu gazete.

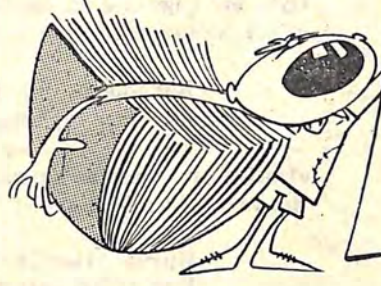
Aaa, bu kadarına sahtekârlık, dolandırıcılık denirdi! Ulan kok kömürü kıtlığından, mangal kömürü satan adama neydi?

— Vay teres vaay, beni faka bastırmak ha? Bu yirmi beş kuruşu senden yirmi beş kere geri almazsam...

Fırladı caddeye, ama toz olmuştu oğlan. Burnundan soluyarak döndü dükkâna. Abdest ibriğine bir tekme attı, hırsını alamadı.

— Ulan senin eline gazete virenin... Aha seni bu boya getirenin...

Vedat Saygel

Ortalık neden karıştı?

Bildiği bütün küfürleri etti, onlar bitince yeni yeni küfürler icat etti, sinirleri yatışmadı. Kendini işe verirse, bacak kadar bir çocuk tarafından dolandırıldığını unutturdu belki.

— Tüü, içine ettiğimin dünyası! Yediden yetmişe kimsede ahlâk kalmamış be!

Musluktan doldurduğu tenekeyi kömürlere boşaltıp, başladı harman yapmağa! Kahvecinin akşamdan bıraktığı tenekesini doldurup tarttı, öfkesi dinmedi. Tartılmış kömürü elekten geçirip tozunu aldı, kendine gelemedi. Komşu dükkânın çırağı ile gönderdi kahveciye.

Sırlıklam kömürü görünce, kahvecinin beyni attı! Oysa az önce ne kadar sâkindi. Bir yandan gülüp söylüyor, bir yandan da yeni gelen çırağına:

— Kahveyi kaynatmıyacaksın biir, köpüklü olması için karbonatlı suyu yanından ayırmıyacaksın ikii... Çayın burukluk vermesi için demliğe varsa zencefil, yoksa birazcık nar kabuğunu atmayı unutmıyacaksın üüü, diye meslek sırlarını öğretiyordu.

Yorulana kadar küfür etti kömürçüye. Küfür etmekle rahatlayamadı. Aldı eline tebeşiri:

— Ulan benim gibi bir fakirin yarım kilo kömürünü çalmak için su katacaksın da, zengin mi olacaksın Allahsız? diye söylene söylene önün-

deki veresiye tabelasında içene içmeye bastı çizdiği!

— İnsanlarda dürüstlük denen şeyin zerresi kalmamış namussuzum! diye diye dayandı çaya zencefil!

Sonra doldurduğu bardakları as-kiya dizdi:

— Bu, kasaba; şu, manava; öbürü de bakkala... Önceki borçlarını istemeyi de unutma, diye öğütleyip gönderdi.

Oğlunu çekirdekten esnaf yetiştirmeye çalışan bakkal:

— Bir kere doğruluktan ayrılmıyacaksın, diyordu. Esnaflıkta doğruluk şart! Bu dükkân kimin? Bizim değil mi? Kasadaki paralar?... O da bizim... Ben görmeden bir onluk alıp cebine atsan, kimin parasını çalmış olursun? Kendi parayı. Bu yüzden doğruluk şart! Müşterini tanıyacaksin. Kimi insan vardır, fiatları inceden inceye sorar. Kimi de «İyisinden şu kadar şundan ver» der. Birinciye kötü malı verip, kötü para alacaksın. İkinciye kötü malı verip, iyi para alacaksın.

Çay geldi. Usulden sordu bakkal:

— Kaç çay borcumuz oldu, dört mü, beş mi?

Borç kâğıdını uzattı kahvecinin çırağı.

— Ben sonra ustanı görürüm. Çırağı savdı. Savdı ama, hesaba bakınca gözlerine inanamadı:

— Kabahat bizde, diye mırıldandı. O namussuz her zaman biri iki, bazen beş yazar, her seferinde bile bile öderiz. Ulan alçak, kala kala yirmi beş kuruşu mı kaldın?

Kızardı bozardı, bazı malların etiketlerine zam yaptı, hırsını alamadı. Günden güne âdileşiyordu bu insanlar. Onun bıraktığı yerden oğlu aldı etiketleri. Sordu:

— Piriñle fasulyenin fiatlarını da değiştireyim mi?

— Onların fiatlarına dokunma, diye cevap verdi. Fakir fukaranın gıdası ile oynamayalım, günah. Al şu darı çuvalını götür anana, evdeki iki çuval piriñe yedire yedire karıştır-sın. Giderken Hasan beylerin siparişlerini de götürüver.

Tarttı, paketledi, darı çuvalını da sırlayıp çıktı çocuk. Hasan bey, kasap dükkânının mal sahibiydi. Bir yandan ucuza aldığı arsalar, ucuza malettiği apartmanlar yapıp satıyor, bir yandan daire ve dükkânlarından topladığı kiralarla yaşıyordu. Akşam, karısından peynirin köttleştikçe fiyatının yükseldiğini, piriñteki darıları ayıklamakla baş edemediğini öğrenince açtı ağzını yumdu gö-zünü! Bu yapılan bir nevi vurgunculuktuktu. Vatandaşın gıdası ile oynamaya hiç kimsenin hakkı yoktu. Neredeydi ilgililer?

Bütün gece uyku tutmadı adamı. Sabah karanlığında gittiği inşaatındaki ameleleri, tam harcı karıştırmak üzereyken durdurdu:

— Bir ambar kuma, bir torba çimento eksik koyun! Kirişlerin arasını tuğla yerine briketle doldurun.

Hemen oracıktan telefona sarılıp kiracılarını birer birer aradı:

— Merhaba Rıza beyciğim, dedi kasaba. Bu konuda sizi rahatsız etmek istemezdim ama, günden güne ağırlaşan hayat yükü, bir takım namussuz çıkarıcıların yüzünden çekil-

mez hale gelen geçim derdi beni buna mecbur etti. Dükkânınızın bugüne kadar olan yediyüz liralık aylık kirasını bundan böyle sekizyüz elli lira olarak tahsil etmek zorundayım.

Kasap:

— Gözünüzü Allah doyursun ulan itler! diye sarıldı satıra. Bir yılda üç kere kira artar mı?

Döndü kalfasına:

— Al bakayım tebeşiri eline... Fiatlara ikişer lira bindir! O bitince içerdeki kemikleri iyice sıyrıp, aşçının köftelik kıymasını hazırla.

Aşçı Ramazan, bulaşıkçılara din dersi veriyordu. Etin yeni fiatını öğrenince, dinden imandan çıktı:

— Lâ havle velâ kuvvete, insanı günaha sokar şu esnaf milleti... Karşına çekip, «Bre zındık» diyeceksin. «Bre vıcansız» diyeceksin. «Eti on beş liradan alıp köfteyi kaçtan satarsın?» diyeceksin.

Bağırdı bağırdı, iskemlelere masalara vurdu, korkudan titreyen yamaklara, emir buyurdu:

— Köfteleri ufaltın lan!

Sonra gelen müşterilere, memlekette ahlâk buhranı olduğunu söyleye söyleye, bir porsiyonu bir tadımlık olan köfteleri âfiyetle yedirdi. Yine de öfkesini dindiremedi. Ertesi günü, üç kilo kıymaya koyduğu ekmek miktarını bir misli çoğalttı, hayır hayır sinirleri temelden bozulmuştu bir kere! Etin bir gün içinde iki lira birden fırladığını düşündükçe zıvanadan çıkıyor, zıvanadan çıktıkça köftenin ekmeğini çoğaltıp, gramını azaltıyordu.

Bu dindar, bu namazında niyazında adamın yaptığı numara çabuk anlaşıldı, büyük bir şaşkınlıkla:

— Vay anasını, Ramazan hoca bunu yapın ha? diyen kendini teselli etmek için aynı yola başvuruyordu. Seyyar limonatacı Behiç, üzüntüden limondan kesildi.

— Sahiden ahlâk kalmamış insanlarda; abdestli namazlı Ramazan da hile yapsın, pes doğrusu!

Hayâl kırıklığının verdiği bezginlikle dayanıyordu limontozu ile badana boyasını bir kazan suya:

— Yahu hacı namzedi Ramazan da haram yesin, onun bunun rızkından çalıp hakkı olmayan bir servet temin etsin, akıl alacak gibi değil! dedikçe kazanı karıştırıyordu!

Köfteci Ramazan'ın yediği naneyi duymayan kalmadı, görmeyen inanamadı, sonunda ihracatçılara kadar dayandı. Fakat başında da söylediğimiz gibi, eğer on yaşlarında küçük bir çocuk çıkıp da, yalan yanlış haberlerle ortalığı karıştırmasaydı, ne piriñe darı karıştırdı, ne kıymaya ekmek karıştırdı, ne de zeytinyağına madeni yağ karıştırdı. Bir karışıklık olduysa bunun tek sorumlusu o bacak kadar velettir. Ah, o bir yakalansa!

Vedat SAYGEL

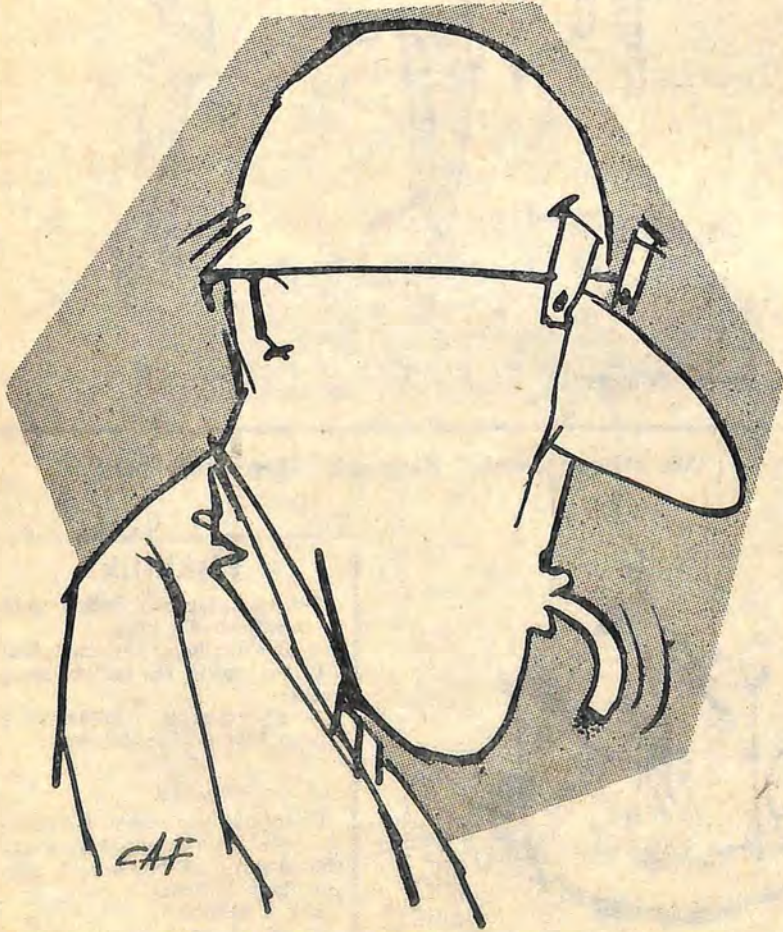
Kırk yedi yıldır kendi kendisiyle yarış halinde olan Akbaba, yeni bir değer daha kazandı:

Güzel ve sevimli karikatürler çizicisi değerli sanatçımız

MISTIK

Sayılarını daima yenide ve güzele açan Akbaba'yı, bu genç sanatçımız ile daha çok seveceğinizi umuyoruz.

Fazla sigara cinsî iktidarsızlığa sebep oluyor. — Gazeteler —

Yazısız

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit
Aşçıoğlu

«EVLENMEME» MÜESSESESİ

Burada direksiyon dersleri veren Ulaştırma Bakanlığından müsaadeli firmaların otomobillerinin üzerinde «L» plâkası var.

«L» plâkalı otomobil gördünüz müydü, bilin ki içinde bir eğitmen, bir de öğrenci bulunmaktadır.

Gencinden yaşlına kadar çeşit çeşit öğrenci görebilirsiniz bu arabalarda...

Bunlardan birinde, geçenlerde, baktım bir rahibe oturuyor eğitmenin yanında otomobil sürmesini öğreniyor.

Çok geçmedi, bir gün de caddede, yanına bir rahibe arkadaşını almış otomobil süren bir rahibe daha gördüm.

Eee, ne diyelim?... Rahibe hayatı! «Ben artık rahibe hayatı süreceğim» sözünün içine otomobil sürmek de girmeye başlamış günümüz dünyasında.

Günümüz dünyasına kilisenin ayak uydurmasının gerekli olduğunu, Papa, geçenlerde bir açıklamasında söylemiş ve «Vatikan reformlarına girişecek» demişti.

Papa reformlar üzerinde çalışırsun, otomobille girilip otomobil içinde film seyredilen büyük, modern sinemaları andırır şekilde, papazın önüne günah çıkarmağa otomobille gidilebilen bir modern kilise yapılmış Amerika'da...

Gazetelerde okuduğum bu habere şaşmamak gerek! Evine bile «içinde yaşanan bir makine» diye tarif edildiği ve binaenaleyh insanın kendini makineye kaptırıp içinden çıkamadığı bir dünyada günah çıkarma penceresine gitmek için otomobilden inmesi beklenemez.

Onun için ne yapsınlar?... Zamana ayak uyduran din adamları, otomobille günah çıkarmağa gelecek olanları da düşünmeğe başlamışlar.

Zamana ayak uydurmada din adamlarının hızlı bir tempoyla ilerlediklerine dair bir haber daha çıktı gazetelerde...

Bilmem rastladınız mı bu habere, Amerika'da mı ya da Avrupa'da mı ne, hallün nabzını yoklayan anket enstitülerinden biri, rahiplerin evlenip evlenmemeleri gerektiği ko-

nusunda —çünkü yüzyıllar öncesi konan kurallar uyarınca Protestanlar hariç diğer rahipler evlenemezler— bir nabız yoklaması yapmış rahipler arasında. Büyük sürpriz!... Çoğu, ileri doğru, yani evliliğe doğru adım atılmasını istemiş.

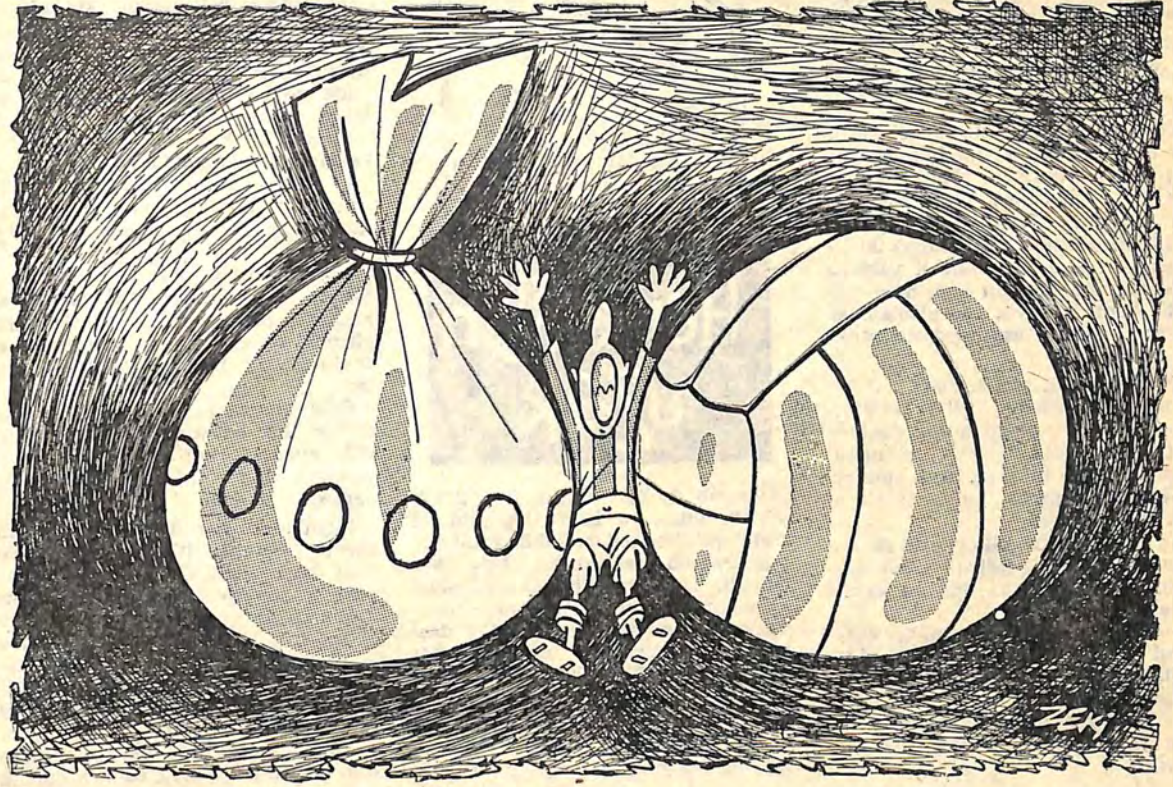
Metroda giderken, tesadüfen bu konuyu hararetle tartışan iki gencin konuşmasına kulak misafiri oldum... Onlarda evlenme var, bunlarda evlenme yok diye hem kendi dinlerini hem diğer dinleri ele alırken bir ara, iki gençten biri, memleketinize yaptığı geziden bahisle, «Onlarda da evlenme yokmuş» demez mi? Arkadaşına, emin ol, çok kişiyle konuştum Türkiye'deyken.. Sordum ve birçok kimseden aldığım cevap «Biz evlenemeyiz» şeklindeydi diye ısrar edip duruyor.

Allah Allah... Nasıl olurdu da böyle bir cevap almış olabilirdi diye merak ettim.

Acaba hangi şartlar, memleketimizde birçok kimseye «Biz evlenemeyiz» diye bir cevap verdirtmişti?...

Anlaşıldı, anlaşıldı!... İktisadi şartlar. Sakin adamcağız, yabancılara mahsus malûm soru şekliyle «Sizde evlenme var mı?» diye sordukça, bizimkiler de zor geçim şartlarından bir türlü evlenemediklerini kastederek, «Biz evlenemiyoruz» cevabını vermiş olmasınlar?

Her ne hal ise, dinî sebepler yüzünden değil ama, iktisadi sebeplerden bizde de «evlenmeme» müessesesi yerleşiyor galiba!...

— Büyük transfer ücreti ödenerek alınan futbolcular takımlarına faydalı olamıyor. —

BULMACA

Düşününce, insanın üzülmemesi imkânsız...

Dünyanın en güçlü, en zengin, en çok enerji kaynaklarına sahip milleti, günlerini bulmacayla geçiriyor.

Oyle ya, bir Kuzey Vietnamlı bulur diye Allahın günü binlerce kilometre kareyi yukarıdan-aşağıya, soldan-sağa bombalarla tarayan Amerikalıların yaptığı bulmaca halli değil de ne?...

Hem de bulmacanın halledilmiş şekline ertesi gün bakınca, hep yanlış yaptıklarını göre göre...

BİR MANZARA

Yazın lûk yılda bir tamamen güneşli geçtiği Londra, bu yıl «Feleken bir yaz çaldı» diyebiliriz.

Geçen gün 'parka gittim güzel bir havada.

Ördeklerin, kuğuların başlarını sulara daldırıp daldırıp serinlemiş olarak su üstüne çıkmaları bir âlem-di. Parklardaki sezlönglara oturmuş genç çiftler de ayrı bir âlem-di doğrusu...

Başlarını arkadan gördüğünüz nice çift, suya dalan ördeklerin başları gibi birkaç dakika için normal seviyenin altına düşüyor, görünmüyorlar ve birkaç dakika sonra daldıkları âlemden çıkıp başlarını gösteriyorlar; bu manzaraya pek alışık olmayan bizleri de meraktan kurtarıyorlardı!

Reşit AŞÇIOĞLU

Şaşacak ne var?

Gazete, olayı ilginç bulmuş ki, fotoğraflarla süslediği haberin üstüne, başlığı kondurmuş: «Ara-ba vapuru eşekleri aldı, ayları bıraktı.»

Bunun şaşılacak bir tarafı yok ki. Çok çok da ilgililer biraz boş bulunmuşlar, o kadar. Zira son zamanlarda eşeklerle insanlar birbirlerine öylesine karıştılar ki, ilk bakışta anlaşılması mümkün olmadığından, kimin insan, kimin eşek sayıldığı mütehassısların incelemelerine kaldı!

Bul karayı

Cumhuriyet gazetesi çay ülkesi Rize'den yapılan röportaja şu başlığı koymuş: Baba Reis diyor ki; «Denizi kara, karayı para yapacağım!»

Ah, ah! Çoğunun yaptığı bu değil mi? Denizi kara, karayı para yapanlar az mı günümüzde? Olan fakir fukaraya oluyor. Garip, dişinden tırnağından artırdığı beş on kuruşunu da, «Bul karayı, al parayı» diye sokak başlarını tutan üç kâğıtçılara kaptırıyor!

— Onları değil ayol, bunları «seç, seç al...» diyor!

S AINT-TROPEZ yakınlarında, küçük bir taşra otelindeydiler. Burası, tatilini sevdikleriyle geçirmek isteyenler için mükemmel bir yerdi ama, Simeon gibi başında iki kâhyası bulunanlar için de, ölümden beterdil!

Evet, ne yazık ki bu cennet yerde hür değildi genç adam. İçinden geldiği gibi konuşamaz, gönlünün dileği gibi dolaşamaz, hattâ nezle olup yataklara düşse, davranışlarını konrolleri altında bulunduran iki kişiden izin almadan, vakitli vakitsiz hapsiramazdı! Bu iki kişi, hem patronu, hem de kayın pederi olan bunakla, o patron kayınpederin otoriter kızıydı.

Zavallı küçük muhasebeci... O akşam, o çirkin patron kızıyla evlenirken, bir parti vurduğunu sanmıştı. Oysa bal gibi belâsını bulmuştu! Hem öyle bir belâ ki, atsa atamazdı, satsa satamazdı, onlarsız bir adım dahi atamazdı!

Bu tatil köyüne gelmişlerdi de, ne olmuştu sanki? Kendi mi arzulamıştı bu gezmeyi? Yoo... Patron kayınpederi:

— Falan köyün filân otelinde tatilimi geçirmek istiyorum; derhal üç kişilik yer ayırt, demişti.

Karısı:

— Babamla geziye çıkıyoruz, hemen valizlerimizi hazırla, diye emretmişti.

Simeon da görevini yerine getirdikten sonra, bir hizmetkâr gibi iki adım geriden onları takip etmişti. Sıkıntıdan patlıyordu! Ama patlamadı. Dünyaya küskün bakışları masallardaki kadar güzel bir kıza ilişkince, yaşadığını anladı. Arkadaşlarının seslenişinden, bu tanımadığı kızın isminin Nathalie olduğunu öğrendi.

Uyanık, canlı bir kızdı bu Nathalie. Akdeniz güneşiyle esmerleşen güzel bacaklarını, giydiği mini etek

cömert bir şekilde meydana bıraktıyordu. İnce beli üstündeki dolgun göğüsleri ise göğüs değil, insana bambaşka duygular veren iki dünya idi sanki. Bu sevimli yaratık otelde yalnız kalıyordu ve mantığın kabul edemeyeceği kadar hüdü!

Simeon'un kıza karşı meylini farkeden otel garsonu bir gün:

— Mankendir, diye fısıldadı.

İki patronlu genç adam için Nathalie, cennet bahçelerinin erişilmez perisiydi.

— Fazla bir şey istemiyorum, diye düşüncüyordu arasına. Bu kadar yakınımda olan cennete bir kerecik girmek, onun yanında birazcık oturabilmek... İşte bütün istediğim, bul!

Genç adama hizmeti görev edinen garson bir sabah, Nathalie'nin küçük تنها bir koy'da çırılçıplak soyunarak, her gün güneş banyosu yaptığını söyledi.

Beyninden vurulmuş döndü Simeon! Ne yapsındı? Ukalâ karısı ile saat başı kendisine emirler veren patron kayınpederinden nasıl kurtulsundu?

Gözlerini yumuyor, çırılçıplak Nathalie'yi kollarının arasında görüyordu. Gözlerini açıyor, bir an önce onun güneş banyosu yaptığı koya gidebilmenin çarelerini arıyordu.

Yarım saat sonra, patron tarafından çağırıldı. Nice'de oturan önemli

müşterilerden birine, kısa bir ziyaret yapılıyordu.

Simeon:

— Bu kısa yolculuktan beni mazur görmeyi rica etsem, mümkün mü acaba? diye âdeta yalvardı.

Kaşlarını çatı patron kayınpeder:

— Neden?

— Bilmiyorum. Bir halsizlik var üzerimde...

Diline baktılar, ateşini aldılar, sonra karısı:

— Pekâlâ, dedi. Odadan dışarı çıkmıyacaksın, ateş yapacak şeyler yemeyeceksin! Bilhassa sigara içmek yok, anladın mı?

Patron da gereken emirleri verdikten sonra, çıkıp gittiler. Artık Simeon için yepyeni bir tatil başlıyordu. Işıklı neşeli melodiler çalarak traş oldu. Birkaç dakika sonra tesadüfen gelmiş gibi, Nathalie'nin yandığı kimsesiz koy'daydı. İşte, oradaydı. Sütyenini bir yana atmış, küçükcük bikinisıyla lastik yağına uzanmıştı. Simeon'u görünce gülümsedi. Nâzik bir şekilde havadan sudan konuşmaya başladılar. Çevrede kimsecikler yoktu. Sadece mavi dalgalar üzerinde yalpalayan bomboş bir sandaldan başka...

Geçen dakikalar aradaki resmiyeti kaldırdı, yabancılığın yerini birbirini seven iki insanın şakalaşmalarını aldı. Tam kendilerinden geçmek üzereydiler ki, o mavi dalgaların üzerinde yalpalayan sandalın devrilmesiyle, sulara gömülen iki sevgilinin imdat istemesi bu küçük koy'da yalnız olmadıklarını anlamalarına yetti. Aynı anda nereden çıktıkları bilinmeyen bir yığın insan da olay yerine koşmuş, suya düşenleri kurtarmak için seferber olmuştu.

Demek sandal boş değilmiş, diye mırıldandı Simeon. Bütün yaptıklarını da görmüş olmaları.

Hâlâ rüya âleminde sıyrılamamış olan Nathalie:

— Görseler ne çıkar, dedi. Onlar da sandalın içine uzanmış, aynı şeyi yapıyorlar mıydı sanki? Biz işimize bakalım.

Kendinden geçen Simeon cevap verdi:

— Evet, biz işimize bakalım.

Denizdeki kurtarıcı kalabalığı sandaldan dökülenleri ararken, koyda yapayalnız kalan Simeon ile Nathalie birbirlerine sarılıp işlerine devam ettiler.

Akşam otele dönen karısı, Simeon'a:

— Rengin yerine gelmiş, dedi. İyileşmişsin galiba...

Kayınpederi:

— O halde akşam yemeğine bizimle gelebilir, dedi.

Gittiler. Lokantanın büyük televizyonu, günün olaylarını veriyordu. İlgi çekici bir programdı. Bulundukları otelin civarında geçen bir deniz kazasını gösteriyordu. Devrilen bir sandaldan sulara dökülen iki sevgili ve onları kurtarmaya çalışan bir sürü insan... Geri plândaki koyda ise, herkesten uzak bir köşe bulmanın rahatlığı içinde birbirine sarılan Simeon ile güzel bir yabancı kız, televizyondaki programı merakla izleyen Simeon'un karısı ile patronuna karşı, ekranda arsız arsız sevişiyorlardı!

Leopold Massiera'dan çeviren:

Süheylâ AYKUT

✱

Esef

Yaşlı bir çift plâjda dolaşıyorlardı. Bklni mayo ile yanlarından geçmekte olan genç kıza erkek bayranlıkla baktı. Karısı bunu görerek:

— Bu genç kız dikkatli çekebilmek için elinden geleni yapmış. Aklına ne geldi onu söyle?...

— Hiçbir şey gelmedi. Sadece üzülüm!

(Ak. : 143)

fan fin fon dilesi

çizen:
SEMIH BALCIOĞLU

15

BİRAZ SONRA TARİHİ ESERLER ARASINDAN ZEYKLE YÜRLÜMEYE BAŞLADILAR. AHMET MESLEĞİ VE YÜKSEK BİLGİSİ İCABİ DERHAL İZAHATA GİRİŞTİ...

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 36 —

Ensesi gillinin biri goymuş hususî taksisine iki dene celfin (1), biri eşmer, biri sarı, eh deme yâni. Görsen aklın durur, feleğin şaşar. Götürüyordu herifçiöğlü. Nereye götürcek, belli deel mi, yedek apartımana. Ondan sona soyacak avratları cıscıblak, gelsin çiftetelli, gelsin lorke!... Ulan onlar yaşıyor vallaha be... Bizim bi senede yaşadığımızı onlar bir günde yaşıyorlar... Biz heç namussuzum, şu ırmaktaki balıktan farkımız yok. Sabah su, akşam su; su, su, su... Bıkma mı lan balıklar sudan?...

Padişah:

— Boşver lan o gafaları, dedi, çok düşünürsen âlimler gibi gafayı bozan. Aldırma... Mehdi gardaş, olta-mız da var, balık da tutarık ha!... Et gidamız, evelallah guşnan balık. Aşağı idare etmez... Niye dersin i-kimiz de padişahın şeyinden düşmeyik. Vallaha gusura bakma ya, sen en tıflis (2) zamanımıza rasgeldin. Bugün öylen işe çıktık. İş mi var sanki? Döndük, dolaştık yok... Seni de Allah gönderdi. Sahi, kaç lira var sende yahu?...

— İki üç gün esrar alacak kadar var...

— Olmaz, dedi padişah. O para ancak iki gün esrar alır. Biraz da ekmek, yemek lâzım değil mi? Neyse, bugün dalgamıza bakalım da, yarına Allah kerim...

Vezir:

— Hazırlayım mı nargileyi? diye sordu.

— Durduğun gabahat.

Vezir, nargileyi hazırlamağa gitti. Padişah kuşu pişiriyordu. Biraz sonra mağaranın ağzından Vezir'in sesi duyuldu:

— Sofra hazır, buyurun!...

— İnek, kendini paşa sofrasında zannediyor, dedi Padişah.

Mağaranın içine girdik. İlk kez, yine kadın resminin altına oturarı Padişah çekti dumanı, sonra Vezir, sonra ben...

Kaçıncı nefesten sonra bilmem, kendimi bir hamamda buldum. Elimde tas, başımı yıkıyordum. Benden başka kimse yoktu hamamda. Biraz sonra kapılar ardına kadar açıldı.

Önce cariyeler kızlar, sonra hizmetçiler, onun ardından da padişahın oğlu girdi. Biri peştemalından tutar, biri havlusundan tutar. Biri yıkar, biri tarar, biri keseler... Kızlar öyle ki, hepsi de çıplak. Padişahın oğlu birinin baldırına yapışır, birinin göğsüne. Debelenirler, boğuşurlar, kahkahalar hamamı çınlatır... Derken padişahın oğlunun surati asılır. Her nasılsa cariyenin biri yanlışlıkla sıcak su dökmüştür üzerine. Kızı döver, sonra hepsini kapı dışarı eder. Bu sırada beni görür. Yanına çağırır. Padişahın oğlunun yanına gidince bir de bakarım ki, bu adam tıpkı bana benziyor...

— Canımı sıktılar, sıcak su döktüler, der.

— Geçmiş olsun efendim, amma halt etmişler, derim.

— Kimsin sen? diye sorar.

— Ben Mehdi'yim, derim.

— Tanıyor musun beni?

— Çin padişahının oğlusun.

Güler, elini omzuma atar... Ben boyuna içimden bir şeytanlık düşünürüm. Nasıl etsem de şu adamın yerine geçsem diye... Nasıl olsa tıpatıp benziyorum. Elimdeki tasi hızla indiririm suratına. Bir daha, bir daha... Sonra sırtıma alır, yukardaki delikten su kazanının içine atarım. Onun üzerinden çıkardığım elbiseleri giyer, köşeye kurulum. Ve ellerimi çırparım. Hizmetçiler, cariyeler doluşurlar hamamın içine. Beni bir güzel yur yıkar çıkarırlar. Burcu burcu kokular, burcu burcu tozlar serperler üzerime. İpekli elbiselerimi giydirdikleri gibi hamamın önünde duran koca arabaya bindirirler. Geliriz saraya... Bir odaya çıkarırlar ki, her taraf halı, her taraf ipek... İçeri sultan hanım girer, cariyeler, hizmetçiler dışarı çıkar... Ve ikimiz karşılıklı soyunur, yatağa gireriz.

Kendime geldiğim zaman dışarda güneş çoktan çıkmıştı. Bir iki adım yürüyünce çirilçiplak olduğumu farkettim. Üzerimde donum bile yoktu. Sonra, Padişah'a ilişti gözüm. Kafasından sızan kan, yanağında donmuş kalmıştı.

Yoksa ben, padişahın oğlu diye bu iyi kalbli arkadaşımı mı dövmüş-tüm? Hatırlamıyordum, hiçbir şey

hatırlamıyordum. Elbiselerimi glyip, mağaradan dışarı çıktım. Güneş, bir ok gibi saplandı gözlerime... Dizlerim, kesilmiş gibi ağrıyordu. Kulagımdaki zonklama sesi, sanki bir balyoz gibi iniyordu kafama... Yüzümü yıkadım. Bulanık suyu kana kana içtim. Şehire bakınca, Necmiye geldi aklıma.

— Canı cehenneme, dedim...

Biraz sonra Padişah geldi yanıma. Yüzünü yıkarken, eline bulaşan kanı gördü:

— Kelleyi yarmışık, dedi. Böyle işte bu cenabet patates. Dalgaya düşdüğümde bi kız gördüm. Ama nasıl bi kız, de ki sen ay, yok ben deyim güneş... Öyle bi kız işde. Ormandaydık. Ayının biri bu gızı geçiriyor. Gız bağılıyor:

«Gurtar beni» diye. Ben de tarzanim. Bir aaaa çektim, atladım ayının üstüne. Gız bi kenara çekildi, biz başladık ayıyanan boğuşmağa. Ayının elinde bi daş var ki nah gafam gadar. Ayı vurur gafama, ben vururum ayının ayaklarına... Derken ayıyı geberttim. Gızı aldığım gibi ormana daldım. Sonu, bi yapraklı yer bulduk. Gız dedi:

— Ben senin avradın olayım.

Ben dedim:

— Olmaz... Tarzan evlenmez, o ormanların giralıdır.

Yalvardı:

— N'olur, dedi.

— Olmaz, dedim.

— Öyleyse senden bi çocuğum olsun, tarzan yavrusu diye severim onu.

Padişah, sustu. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı.

— Sen ne gördün? diye bana sordu.

— Hiç, dedim.

— Nasıl heç lan?... Patatesi yuttun mu mutlaka bi rüya görün. Hem de hakikisinden farkedemen. Ara sıra konuşun bile...

Attım:

— Mezarlık gördüm.

Güldü:

— Aman arkadaş, görecek başka bişi bulamadın mı? Zaten sabah akşam mezerin içindeyiz. Yoğsa, ölümler govaladı mı seni?

— Hee!...

— Yaman olur ha!... Bi keresinde

beni de govaladılar. Hele babamı ne demeli. Ulan bi baktım, o da öteki ölümlerle birlik olmuş beni govalıyor. Baba yaa, ben senin oğlunum yaa, dedim. Gözünü eyice belerttikten sonra bana ne dese beğenin:

«Ulan ben seni govalamıyorum. Arkamdan anan gösteriyor, ondan kaçıyorum» dedi. Bizim valide orda bile rahat bırakmamış pederi...

Vezir hâlâ yatıyordu.

— Hadi gidek, şu Veziri uyandırak, dedi.

— Sen onu uyandıra dur, ben bi şehre ineyim. Hem biraz ekmek falan da alırlar, dedim.

— Geç kalma, dedi.

Eve geldiğimde Necmiye yoktu yine. Öğleye kadar boşuna bekledim. Hem bekleyecektim de n'olacaktı sanki? O da, ben de yolumuzu çizmiştik artık. O itlerin kucağına, ben İt Adası'na.

Ekmek domates aldım, İt Adası'nın yolunu tuttum. Ekmeği ısıltmadan karşıya geçiremeyeceğimi anlayınca, aldıklarımı kıyıya bırakıp yüzererek geçtim. Vezir'e haber verdim. Ben gelinceye dek, dört iri balık tutmuşlardı. Pişirdik ve yedik. Vezir:

— Para var mı? diye sordu.

— Var, dedim.

— Öyleyse ben gidiyim, patates alıym. Hem istersen, biraz çokca alıym de, yarın heç garaya çıkmıyık, ha ne dersin?

— Sen bilirsin...

Kıyıda, ona cebimde kalan son parayı da verdikten sonra:

— Ben biraz dolaşacağım, dedim.

— Nereye gideceksin? diye sordu.

— Neresi olursa...

— İstersen benimle gel.

— Yok, sen tek başına git, ben ayrı gideceğim.

— Sen bilin...

Setin üzerinde ayrıldık. O yokuştan aşağıya indi, ben set boyu yürümeğe başladım.

(Devamı var)

Her kalem için en iyi mürekkep

SOLMAZ
TIKAMAZ
KALEMİ KORUR
SOLVEKS'LİDİR

Parker SUPER Quink

(İlâncılık : 1944 — 144)

* Haftalık Siyasal Mizah Mecmuan *

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50. Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

✱

İLAN FIATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiatı: 100 kuruştur.

**Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin**

BASIN İLÂN KURUMU

**Yurt içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.**

GENEL MÜDÜRLÜK :

**Cağaloğlu, Türkocağı
Caddesi No. : 1
İstanbul.**

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

**Telgraf adresi :
BASINKURUMU**

(Basın : 21709 — 142)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Cins köpek

İki avcı, karşı karşıya geçmiş, köpeklerinin üstün meziyetlerinden bahsediyorlardı. Uzun boy-lusu:

— Azizim, dedi. Benim köpek tavşan yakalamakta bir tanedir. Yalnız ona koşmadan önce hayvanın boyunda bir tahta parçası göster ve salver. O verdiği boyda birisini yakalamadan dönmez...

Tıknazcısı sordu:

— Peki bu cins köpeğin nereden şimdi?

Uzun boylu avcı içini çekti:
— Bugün bizim madam, ütü masasını temizlemek için bahçeye çıkarmıştı. Köpek masaya baktı, sonra birdenbire sokağa fırladı, gidiş o gidiş!...

Yaramaz oğlan!

Madam Roz'un İşçi Bürosundan istediği hizmetçi kadın, gece saat onda çıkageldi. Madam, gelen hizmetçi ile ücret mevzuunda anlaştıktan sonra:

— Ben şimdi komşulara otur-maya gidiyorum, dedi. Sen mut-faktaki işini bitirince çocukların odasına gir, uyudularsa uyandır, tuvalete götür ve elbiselerini so-yup yataklarına yatır...

Saat onikiye doğru eve dönen Madam Roz, hizmetçiye sordu:

— Nasıl, dediğimi yapıp çocukları yatırdın mı?

Hizmetçi kadın biraz öfkeli:
— Evet, yalnız o yaramaz oğ-lan bir türlü soyunmak isteme-di...

Madam Roz hayretle hizmetçi-ye baktı:

— Hangi oğlan?... O benim ko-cam ayol, sana bizim mösyöünün çocukların odasında yattığını söy-lemeyi unuttum!...

Ârıza

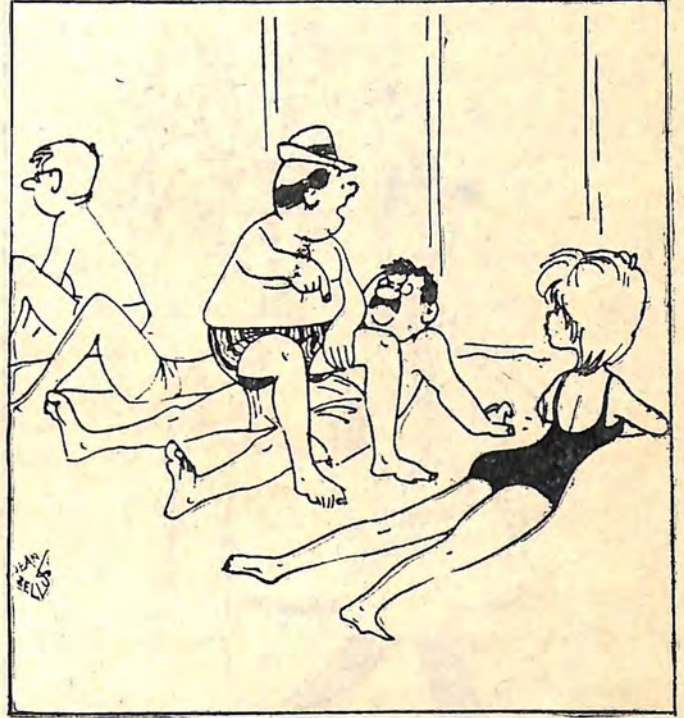
Arabasını ödünç aldığı arkada-sına:

— Yahu, dedi, senin araba fe-na ses çıkarıyor. Her zaman böy-le mi yapıyor?...

— Hayır, yalnız motor işlediği zaman...

Yazısız

— Özür dilerim amma, burası benim yerimdi!...

Tarife

Genç ve güzel bir kadın, doktora gider. Doktor sadece mes-leki bilgisiyle değil, aldığı yüksek ücretle de ün salan bir insan-dı. Vizitesi onbeş bin franktı.

— Lütfen soyununuz madam, dedi doktor.

Genç kadın bütün çamaşırlarını çıkararak harikulâde güzel vücuduyla çınlıçplak kaldı. Doktor hastasıyla çok ilgilenmişti. Onu uzun uzun dinliyor, vücudunun her köşesini muayene edi-yor, fakat bu muayene bir türlü sona ermiyordu. Sabrı tükenen kadın:

— Dikkat edin doktor, dedi. Ellerinizi böyle vücudumda do-laştırmaya devam ederseniz o zaman onbeş bin frankı ben siz-den istiyeceğim! Çünkü lâf aramızda ikimizin tarifesini de aynıdır!

Gerçek

Milyoner adam, sevimli de-likanlıya:

— Meteliğin yok, şöhretin yok, elinde herhangi bir mes-leğin yok ne diye benim kı-zımla evlenmek istiyorsun?... diye sordu.

Delikanlı mırıldandı:

— Sırf bunun için... Bunun için!...

Hastalık

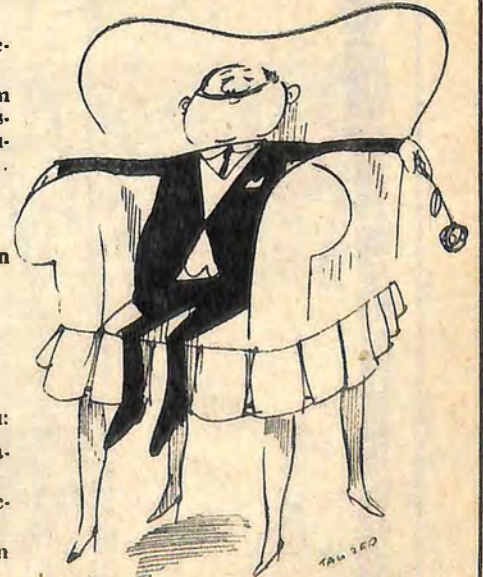
Doktor hastabakıcıya sordu:

— 16 numaradaki hasta na-sıl?

— Durmadan karısını iste-diğini tekrarlıyor...

Başını iki yana sallayan doktor:

— Demek hâlâ liezeyan ha-linde! dedi.

Yazısız

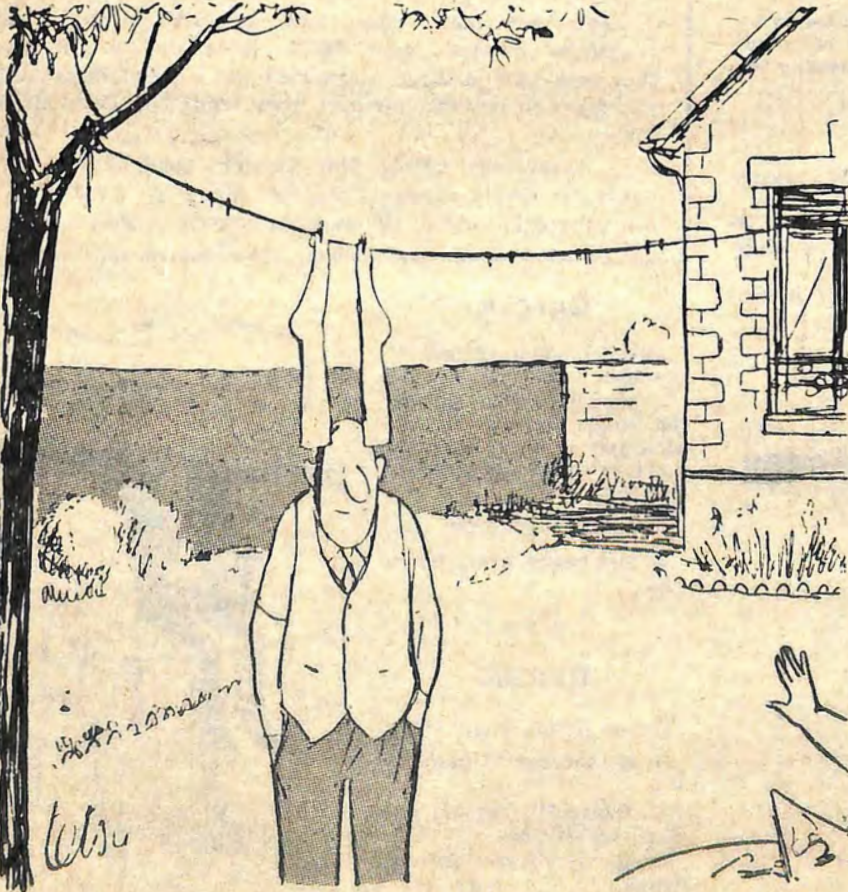
DÜNYA Karikatürleri

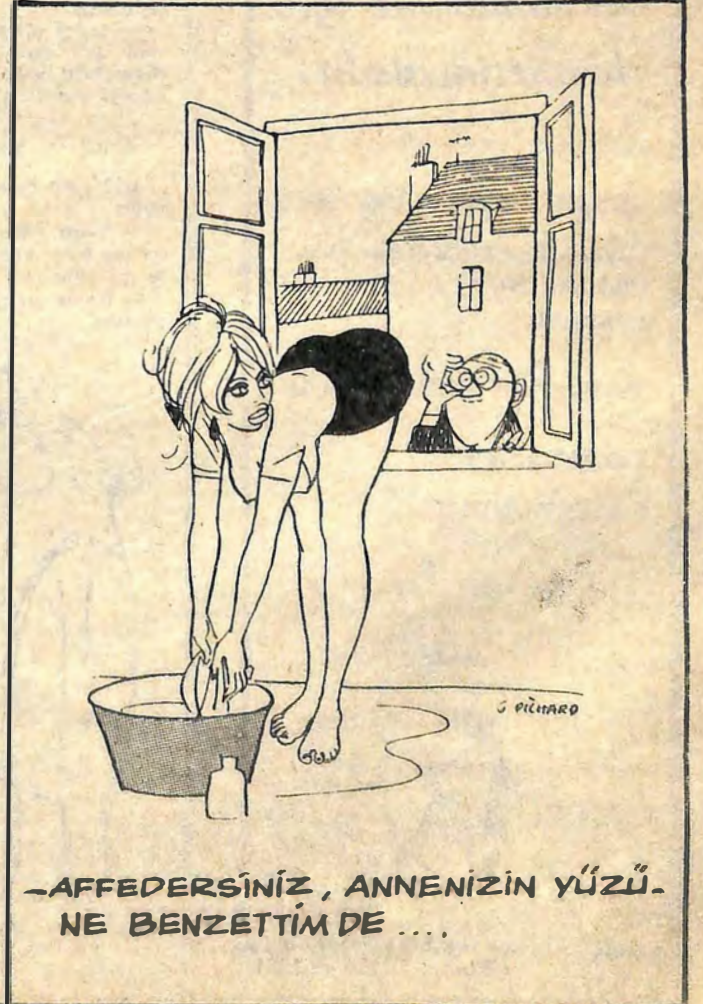
YAZISIZ

- GEL, EN İYİSİ SÜNU İKİYE BÖLELİM

-POOOL! BIRAK ŞU MASKARACA ŞAKALARI...

-AFFEDERSİNİZ, ANNENİZİN YÜZÜ.
NE BENZETTİM DE

Siz de Böyle Sevinebilirsiniz

Bu yılın 7,5 Milyon liralık ikramiye planının son çekilişinde:

Bağdat Caddesi üzerinde
İstanbul'un en mutena semtlerinden

Şaşkınbakkal'da

ve

Çiftelhavuzlar'da

Her türlü konforu haiz

10

Apartman Dairesi ile birlikte
cem'an

42

Apartman Dairesi

ve ayrıca

5 adet 100.000 lira

5 " 50.000 "

5 " 25.000 "

10 " 10.000 "

25 " 5.000 "

ve

7950 kişiye 1000 liraya

kadar çeşitli para

ikramiyeleri

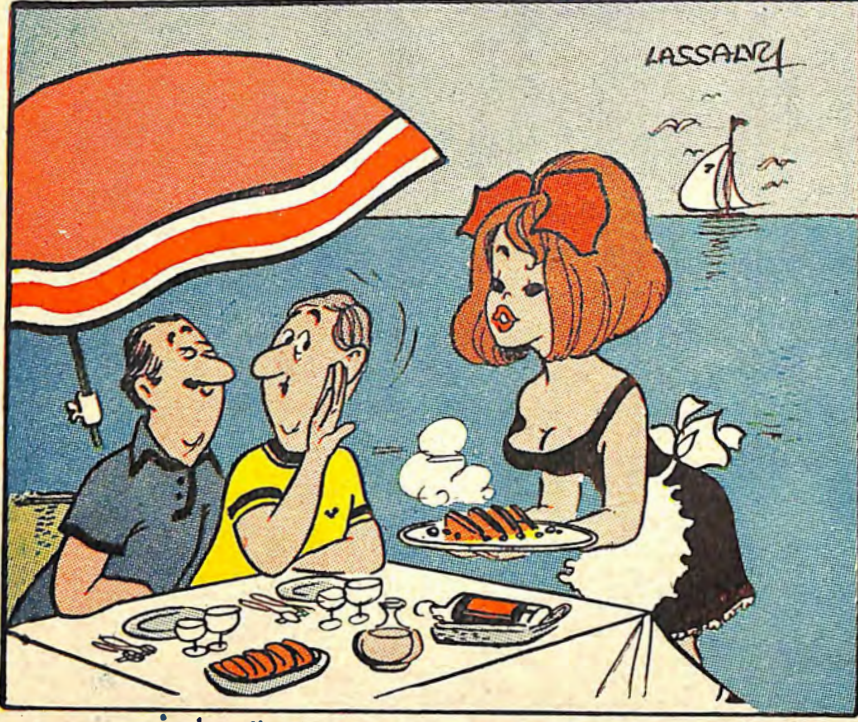
Yapı ve Kredi Bankasının
10 Eylül 1967 pazar günü
Spor ve Sergi Sarayında
yapılan çekilişinde İstan-
bullu Bahçıvan Bay Dimitri
Gayef 50 000 lira kazan-
mıştır. Kendisinin seyir-
ciler arasında bulunması
hoş bir sürpriz olmuştur.

826

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Aklaka

— SERVİSİ GÖRÜYOR MUSUN? İNSANA BÜTÜN YEMEKLERİ YEME ARZUSU VERİYOR !

— SEN ŞAPKAMI GÖRMEDİN. BENDE ŞAPKADAN ETRAFI GÖREMİYORUM

— ARKAMA DÖNMeye CESARET EDEMİYORUM. BU GÜZEL MOTOR SESİNDEN SONRA HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRAMAKTAN KORKUYOR